

VRBECKÝ ZPRAVODAJ

SRPEN
2019

VESELO HODY VRBICE
25. 8. - 27. 8. 2019

MATEŘSKÁ A ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Předškoláci

Den dětí

Pasování předškoláků

Výlet do ZOO Hodonín

Den dětí na sóle

Nahrávání hlášení do místního rozhlasu

Putování po vrbeckých lužích

Výlet na kolech do Velkých Bílovic

PRÁCE JAKO NA KOSTELE . . .

Vážení Vrbečáci, milí přátelé Vrbsice,

léto nám pomalu vrcholí, hody klepou na dveře a každý se snaží stihnout do tohoto pomyslného mezníku co nejvíce práce. Známe to – „do Velikonoc, do prázdnin, do hodů, vinobraní a pak už jsou Vánoce“, prostě to letí.

Letos je práce jako na kostele – z větší části úplně doslova. Právě v těchto měsících jsme se dohromady s farností pustili do **opravy interiéru dominanty naší obce – kostela sv. Jiljí**. Vyvrcholily tímto téměř čtyřleté přípravy. Rekonstrukci bylo oproti plánům také nutno začít z důvodů vznikajících prasklin způsobených zejména zásadními změnami v souvislosti se stavem spodních vod. A jak to bývá u starých staveb, při rekonstrukci se ukázalo, že by bylo velmi vhodné dorešit některé věci navíc oproti plánu vzhledem k tomu, že většina přípravných prací (např. bourací práce, odstranění omítek, kompletní vyvezení podlahy apod.) je již provedeno. Jedná se zejména o odstranění většiny omítek (většinou vápenopísčité z vrbeckého písku), provedení hydroizolace celé stavby (původní asfaltový nátěr je již samozřejmě nefunkční) a statické zajištění dílčích částí způsobené postupnými úpravami (např. odbouraná část nosné zdi pod kvelbem, zazdění dveří atd.). Byť jsou to poměrně komplikace, jsem rád, že naší dominantu dáváme postupně do pořádku.

I přes výše popsanou nutnost výše uvedených oprav udělat, slyším tu a tam kritiku, proč se do stavby kostela, který obci nepatří, obec vkládá. Je to přiřívono zejména negativním postojem části společnosti vůči církvím a církevním restitucím. Je škoda, že se církevní restituce neřešily v době, kdy se vracel majetek ostatním fyzickým osobám a společností. V té době by se nad tím nikdo nepozastavoval a ctilo se heslo „co bylo ukradené, má se vrátit“. Nicméně pomineme-li tuto negativní vlnu, zopakují důvody, proč se snažíme s farností a farníky velmi úzce spolupracovat.

1) Z pohledu zájmových skupin (spolků) je farnost nejpočetnějším uskupením v obci.

2) Kostel je jednoznačně dominantou obce a bylo by velkou ostudou se o něj nepostarát. Dovedete si představit, jak by dnes vypadal kostel, kdyby se v roce 2011 nezačal opravovat? A přiznejme si na rovinu, že není v silách farnosti tyto velké akce zvládnout. Kostel je vizitkou všech Vrbečáků, a to nejen věřících. Téměř každý okoljdoucí se v kostele zastaví, a když je koho, ptá se. Většina vrbeckých vinařů má Stráž s kostelem na etiketě, na svých stránkách a prostě se i jím prezentují. Bylo by ostudou, kdyby návštěvníci, kteří se zajímají také o hlubší hodnoty, než navodit rychle hladinku, našli na vrcholu poloruinu.

3) Pro většinu občanů slouží kostel mimo bohoslužby také k rodinným záležitostem, které jsou v našich životech klíčovými mezníky – křest, svatba, rozloučení s blízkým. Pokud vím, tak ani v minulosti farnost nikdy neodmítla zapůjčit kostel třeba k evangelické svatbě. Vše je vždy otázkou dohody a vzájemné tolerance.

4) Jsou obce, které investují desítky miliónů do pořízení domů smutku a následně je pak za nemalé peníze provozují. Je naprosto logické raději opravit kostel a pomoci farnosti, než se pokoušet o další alternativy. Zrovna poslední rozloučení je opravdu to poslední a důstojné, co můžeme pro své blízké udělat. Mnozí na tyto chvíle, když je u nich všechno takřikajíc

„v pohodě“, zapomínají. Nemluvě o tom, že samotným rodinám se účtují mimo služby (hudba, květiny atd.) také nemalé pronájmy, což v případě kostela je opravdu služba bližnímu.

5) No a poznámka nakonec. Naši předkové vystavěli kostel v době, kdy jim šlo o holý život, a v době, kdy opravdu mnozí měli, jak se říká „tak tak co do huby“. Postarali se o kostel také v průběhu války, či v době komunistické totality. V dnešní době kdo má zdravé ruce a nohy a v hlavě trochu víc než šňůrku mezi ušima, tak se prostě má dobře. Rozhodně naše útrapy jsou naprosto nesrovnatelné a mnohdy banální s časy, které jsem zmínil. Bylo by ostudou se o naší dominantu nepostarát.

Tak tedy proto.

Další dobrou zprávou je, že konečně se nám podařilo dostat do majetku obce většinu pozemků v **lokalitě Samota** – mimo jiné díky aktivitě farnosti a pana faráře. Jsme tedy ve stádiu posledních příprav – podání žádosti o povolení na realizaci sítě a komunikací, rozměření parcel a následný prodej zájemcům. Zájemců zdá se být mnoho, proto bude jen na rozhodnutí zastupitelstva stanovit rozumná kritéria na rozdělení pozemků – předem avizujeme – cena nebude kritériem, ta se stanoví pevně na základě pořizovacích nákladů.

Máme za sebou také hezkou slavnost – **znovuotevření a požehnání**

kaple sv. Anny. Těto (druhé) dominantě spodní části obce, a hlavně poděkování všem, kteří za ta léta přiložili ruku k dílu a o kapličku se starali, se věnuji ve speciálním článku.

Jsmo ve stádiu posledních úprav **hasičské zbrojnice** a každým dnem budeme podávat žádost o kolaudační souhlas. Je to další projekt, který se po několikaletém úsilí postupně ukončí.

V souvislosti s hody dojde také k **opravě části hodového areálu** – polorozbořená naše zídka byla opravená a ještě před hody se stihne opravit

také hodová buda, kterou poničili zejména mladší návštěvníci a omladina. Zmiňuji to trochu našťavaně a trochu s lítostí. Bohužel, my rodiče často nevíme, co naše ratolesti páchají, a následně je často naprosto slepě obhajujeme.

I toto je jeden z důvodů, proč jsme v přípravné fázi **projektu na kamerový systém v obci** – krádeže, vandalismus, zakládání černých skládek apod. se nám množí, stojí nás nemalé prostředky a díky doslova hulvátství některých jednotlivců na ně doplácí

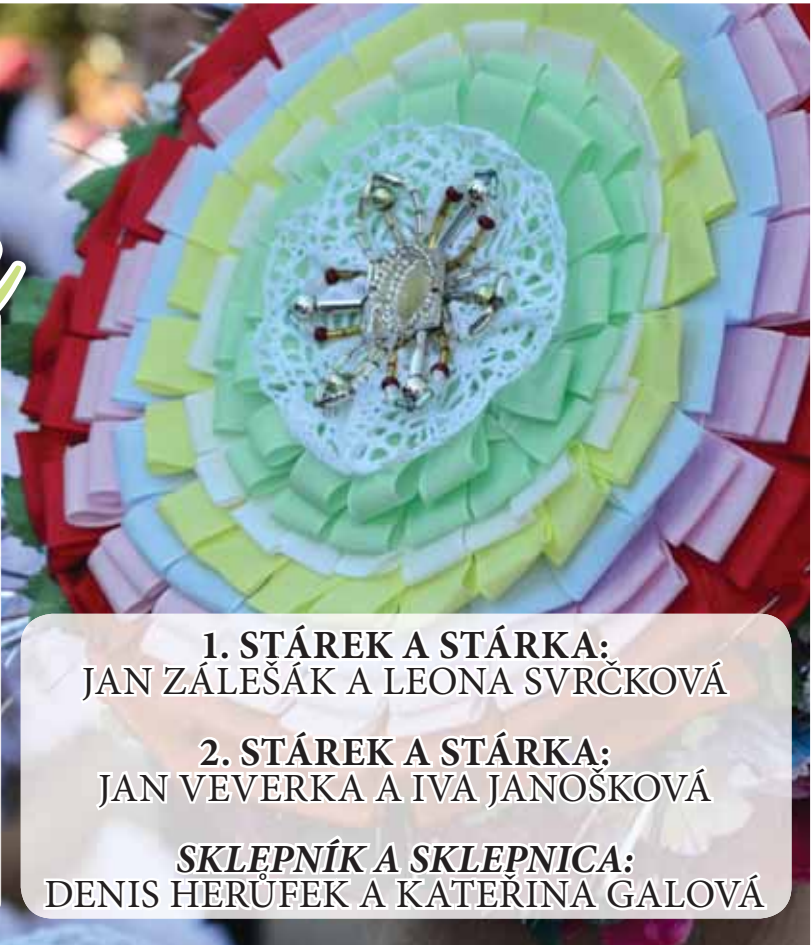
celá obec.

Po hodech se začneme postupně věnovat **zasíťování dvou částí obce** (kanalizace Stará cesta a vodovod ke Kobyli) a v neposlední řadě přípravě první části **rekonstrukce sálu kulturního domu**.

Je tedy toho dost za námi, dost rozdělaného a hlavně hodně před námi. Ale to až po hodech – stárkům, chasé a nakonec celé Vrbici přeji hody v pohodě.

Tomáš Bílek, Váš starosta

VESELO HODY

Hody Vrbice
25.–27. srpna

hodování zahajuje mše v 8 hodin

Sraz krojovaných:
neděle: ve 14.30 hodin u první stárky
pondělí: v 15 hodin u druhé stárky
úterý: ve 14.30 hodin u sklepnice
zavádka: v úterý v 17.30

V neděli hraje DH Skaličaná
a v pondělí a úterý DH Lácaranka

Prěspolní krojovaní jsou vítáni.

1. STÁREK A STÁRKA:
JAN ZÁLEŠÁK A LEONA SVRČKOVÁ

2. STÁREK A STÁRKA:
JAN VEVERKA A IVA JANOŠKOVÁ

SKLEPNÍK A SKLEPNICA:
DENIS HERŮFEK A KATEŘINA GALOVÁ

Akci finančně a materiálně zabezpečují:
Obec Vrbice, Vinaři Vrbice a FK Vrbice 1959

HODOVÝ PRŮVOD PŮJDE:

NEDĚLE: OD 1. STÁRKA K 1. STÁRCE A DĚDINOU DOLŮ NA SÓLO.

PONDĚLÍ: OD 2. STÁRKA K 2. STÁRCE A DĚDINOU NAHORU A HUMNAMA DOLŮ NA SÓLO.

ÚTERÝ: OD SKLEPNÍKA KE SKLEPNICI, OD SKLEPNICE KE STAROSTOVI A HUMNAMA NAHORU A DĚDINOU DOLŮ NA SÓLO.

HODOVÁ MŠE:

STRÁŽ V 8 HODIN, V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ V KD

MISTROVSKÉUTKÁNÍ FK VRBICE 1959:

VRBICE - MORAVSKÝ ŽIŽKOV V 10 HODIN, KALUBARÉNA

STŘÍPKY Z HISTORIE HODŮ

NEJVĚTŠÍ SVÁTEK V NAŠÍ OBCI

Co to je za svátek?

No přece naše vrbecké hody. Dnes do nich sice ještě chybí ony pověstné „štyry týdně“, ale až budete číst tento článek, budou tu.

Na hody jsou různé názory. Někdo je neuznává, někdo se na ně těší, ale ať je to tak nebo tak, všichni musíme skutečnost hodů brát na zřetel.

Hody bývaly a jsou stále ve všech obcích na Slovácku opravdu tím největším svátkem, protože se vztahují k církevnímu svátku patrona, kterému je zasvěcen místní kostel.

U nás na Vrbici je to svatý Jiljí, který má svůj svátek 1. září a po něm – vždy první neděli v září, bývaly hody.

Až když se v roce 1970 prováděla generální oprava místní školy a výuka probíhala v kulturním domě, bylo nutno hody o týden posunout, aby mohlo 1. září začít vyučování. A tak už to zůstalo. A myslím si, že je to tak dobře, protože omladina, které vlastně hody patří, si jich ještě užije, protože má ještě prázdniny. Ty vlastně našimi hody končí. Když se taky zeptáte malých dětí: „Kdy vlastně půjdeš do školy?“ Tak odpověď zní: „No přece po hodech.“

Ano naše hody jsou takovým časovým předělem. Do hodů je ještě léto, po nich vlastně začíná podzim a s ním spousta práce s vinobraním a ostatními polními pracemi.

Ale než samotné hody budou, čeká zejména hospodyňky hodně příprav a práce.

Všechno vygruntovat, pouklízet, nakoupit, upéct ty dobré vrbecké koláče a nakonec navařit. Lehko se to napsalo, ale té práce a starostí!

A co chlapi? Ti snad také přiloží ruce k dílu, protože musí zvládnout všechny resty, které se v rodinách nechávaly stát, ale to nejdůležitější je pro ně nachystat pití.

Práce nás sice čeká hodně, ale myslím si, že dřívější hospodyně to měly ještě pracnější. Ze svého dětství si pamatuji, že se tehdy také muselo všechno pouklízet, ale nejen to. Nejdříve se

musela se opravit a zalíčit každá zeď.

Protože bývala zdi z „kotovic“ – nepálených cihel a na nich omítka taky jen hliněná, bylo potřeba zajet do Hliníka (ten býval při cestě ke Kalubu – dnes už je zavezen). Tam se nakopalo žluté hlíny – spráše, ta se dovezla a vysypala na dvůr. Z této hlíny, plev z obilí a vody se udělalo „blato“ tím, že tato hmota prošlapávala a zpracovávala bosýma nohama, až se to dobře spojilo. Potom se „odraly“ – seškrábaly všechny špatné a nedržící omítky. Každá díra se namočila vodou a „blatem“ se pěkně zamazala. Po uschnutí se každé zamazané místo přelíčilo vápnem. Pak musela hospodyňka zalíčit celou stěnu a potom ji zalíčila ještě jednou načisto. Na čistou bělostnou zeď se zelenou skalicí udělala „obrovánka“. Tak bylo nutno vyspravit stěny na celém dvoře, pod návratím, ale i celou dlouhou zeď u „sousedů“. Samozřejmě i všechny chlévy včetně „koplína“ pro slepice. Pak se poumývaly všechny dveře, branky a okýnka. V obytných místnostech se uklidilo ve skříních, vydrhly se dlažky a umyla se okna. Před tím se ale musely opravit i uliční zdi, které už byly omítnuty vápennou omítkou. Také se oškrábaly a maltou omazaly. Po uschnutí se stěny zalíčily barevně, podle toho, jaké si hospodyně zvolily barvy. Rámy oken, dveře i vrata se po umytí se přetřely fermezí (firnajsem) a hned všechno vypadalo jako nové.

Ještě zabít a oškubat vykrmené kačeny, husy, slepice na polévku, upéct v peci koláče a mohlo se hodovat.

Ale uznejte, že se tenkrát ty ženské nadělaly. A my si dnes stěžujeme, co máme dnes před hody práce.

No a po hodovém obědě jsme my děcka měly pilno na kolotoče. Tenkrát bývaly hody ještě nahoře před hospodou a kolotoče bývaly u dnešního Vrbasového, houpáčky a krámky s cukrovím podle silnice. Od stařenky jsme dostaly se sestřenicí papírovou tříkorunu na hody, že se máme rozdělit. Tak jsme se rozdělily – roztrhly jsme ji na půl a neměly jsme žádná nic.

Taky hodové sólo nebylo jako to dnešní. Chasa je upravovala navážením hlíny z Hliníka, vyrovnávala, udusávala a nakonec se nahoru navozilo z lesa jehličí, aby se to trochu vozilo. Jak to vypadalo když zapršelo, netřeba povídat. Ale za sucha se muselo sólo zase sem tam pokropit, protože se moc prášilo.

Po hodech se hlina musela zase odvézt pryč, protože se tam běžně jezdilo.

A stárce a zejména stárky mívaly během roku řadu starostí a povinností.

To už je ale opravdu hrozně dávno, i když se to vůbec nezdá. Čas ale nelze zastavit a vývoj společnosti taky ne. Dnes probíhají hody trochu jinak a za jiných podmínek. Zázemí pro hody je nesrovnatelné. A to je dobře.

A dobře je, že si naše hodové tradice udržujeme a zachováváme.

Popřejme si k těm letošním hodům hlavně pěkné počasí (to je totiž pro zdar hodů nejdůležitější), stárkám a stárkům a celé chase, aby jim to slušelo (a ono určitě bude). Těm novým krojovaným popřejme, aby se jim chodit v kroji zalíbilo a aby v něm chtěli jít i příští a další roky znovu.

Aby nás ta krása krojů ohromovala ještě dlouho, protože v tom je naše bohatství a jedinečnost.

Poděkování patří všem maminám, babičkám i tetičkám, které kroje chystají, oblékají do nich naše mladé a starají se tak o uchovávání tradic.

Bohumila Bařinová

HODOVÉ VZPOMÍNÁNÍ

1993

PAVEL NĚMEC
IVOŠ POLÁŠEK
JAROSLAV HERŮFEK

BROŇKA MICHNOVÁ
HANA KNÁPKOVÁ
HANA PÁLKOVÁ

1994

RADEK MICHNA
SVATOPLUK HORÁK
JAN KNÁPEK

MARTINA GRÉGROVÁ
STANISLAVA JAKUBCOVÁ
VERONIKA MICHNOVÁ

1995

ROMAN VARMUŽA
MICHAL SÝKORA

LENKA PROCHÁZKOVÁ
MARKÉTA SEDLÁČKOVÁ

1996

ROSTISLAV MICHNA
PETR HOŠEK
ROMAN OŠTÁDAL

LENKA VARMUŽOVÁ
HANA JANOŠKOVÁ
KRISTÝNA ZBOROVSKÁ

1997

MARTIN HORČIČKA
MILAN LUKÁŠ
PETR BAŘINA

JANA VARMUŽOVÁ
MONIKA BUKOVSKÁ
MARTINA PROCHÁZKOVÁ

1998

MILAN BUKOVSKÝ
JAROSLAV JAKUBEC
MICHAL HERZÁN

VERONIKA ZELENÁ
SOŇA BUKOVSKÁ
BARBORA ZBOROVSKÁ

POSTUPNÝ VÝVOJ OBCE VRBICE

- **kolem roku 1200** - předpokládána doba založení vsi Michelsdorf (později pojmenovaná Vrbice, kterou založili kolonisté z Dolního Rakouska).
- **rok 1222** - první písemná zmínka o Michelsdorfu (Vrbici).
- **rok 1241** - český král Václav I. daroval ves Vrbici spolu s Čejkoviciemi řeholnímu řádu Templářů.
- **rok 1269** - zaznamenán spor o desátek s kostelem kobylským. Olomoucký biskup Bruno rozhodl, že kostelu v Kobyli náleží desátek ze šesti „prostředních lánů“ ve vsi Vrbici (Michelsdorf). Naše Vrbice měla tehdy 20 lánů, neboli selských statků.
- **rok 1312** - zanikl řád Templářů a čejkovické panství (Vrbice, Prušánky, Čejkovice) přešlo do světských rukou.
- **rok 1356** - vlastnil naši obec Velislav z Vrbice, nižší šlechtic.
- **rok 1376** - majitelem Vrbice se stal Hanuš, syn Velislava.
- **rok 1381** - naši obec koupil Hrzek ze Želic.
- **rok 1406** - ves patřila se dvorem, osedlými lány a tvrzí Jindřichovi ze Soběbřich.
- **rok 1417** - po Jindřichovi zdědila vesnici jeho dcera Eliška.
- **rok 1446** - Vrbici vlastnil manžel po zemřelé Elišce, Křišťan Píknůsek z Kuřimi.
- **rok 1464** - ves dostala dcera zemřelého Křišťana Kateřina,

provdaná za Jindřicha z Višňové.

- **rok 1491** - ves Vrbice se dvorem připadla dědici po předchozím majiteli, a tím byl Protivec ze Zástřizl, jenž předal ves synovi Heřmanovi, který připojil Vrbici ke svým Čejkovicím.
- **rok 1512** - Heřman prodal Čejkovice i s Vrbicí Heraltovi z Kunštátu.
- **rok 1528** - Čejkovice i s Vrbicí a Polehradici koupili bratři Albrecht a Vilém z Víckova.

- **rok 1538** - při dělení majetku si převzal Čejkovice i s Vrbicí Albrecht z Víckova.

- **rok 1541 až 69** - držely Čejkovice i s Vrbicí děti Albrechta, nakonec byl majitelem Jan Adam z Víckova – významný moravský šlechtic.

- **rok 1624** - po bitvě na Bílé hoře (r. 1620) byl veškerý majetek protestanta Jana Adama z Víckova zkonfiskován a darován Habsburkem Ferdinandem II. řádu Jezuitů. Latinsky psaný

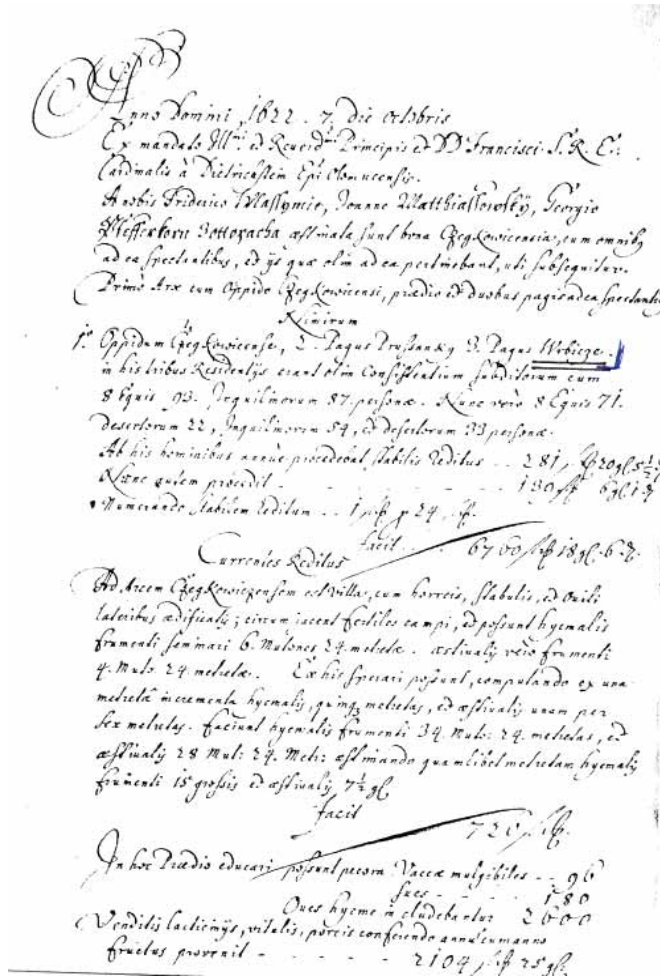
odhad zkonfiskovaného čejkovického panství ze 7. října 1622. Ve druhém odstavci je pod číslem 3 zmíněna Vrbice.

- **rok 1773** - císař Josef II. zrušil řád Jezuitů a celé čejkovické panství připadlo Školskému studijnímu fondu Rakouskouherska.

- **rok 1783** - celé čejkovické panství – Vrbici, Starý Poddvorov, Prušánky, městečko Čejkovice odkoupila císařská rodina a přičlenila je k hodonskému panství.

- **rok 1787** - obec Vrbice byla asi po 500 letech převedena pod farní správu v Kobyli.

- **rok 1848** - znamenal konec roboty. Sedláci se museli z roboty vykoupit. Například čtvrtláník musel jako výkupné zaplatit 200 zlatých ve stříbře do roku 1853 až 1873. (v archivu OÚ Vrbice je kopie Propouštěcího listu)

První písemná zmínka o Vrbici

František Janošek, rok 2006

KDYŽ V SRPNU MOC HŘÍMÁ, BUDE NA
SNÍH BOHATÁ ZIMA.

OPADÁ-LI LISTÍ DO POLOVINY ŘÍJNA,
BUDE TUHÁ ZIMA.

JAKÝ SRPEN NA ZAČÁTKU, TAKOVÝ BUDE
AŽ DO KONCE.

JAKÝ DEN HAVEL (16.10.) UKAZUJE, TA-
KOVÁ ZIMA SE OBJEVUJE.

PŘIJDE VÁCLAV (28. 9.), KAMNA NASTAV.

SUCHO-LI NA SVATÉHO HAVLA, BUDE
BUDOUCÍ ROK SUCHÝ.

SVATÝ VÁCLAV ZAVÍRÁ ZEM.

MRAZY V ŘÍJNU – HEZKY V LEDNU.

PO SVATÝM VÁCLAVU, BERANICI NA
HLAVU.

KRÁSNÝ ŘÍJEN – STUDENÝ LEDEN.

VINAŘI VRBICE

VINAŘI VRBICE ZVOU NA ZARÁŽENÍ HORY

Vinaři Vrbice během roku pořádají několik akcí. Takřka v tajnosti se nám daří držet prosincové svěcení vína, které si užíváme v rodinném vrbeckém kruhu. Pro návštěvníky z Vrbice a okolí je tradiční košt, a pak jsou tu samozřejmě akce typu otevřené sklepy, určené převážně pro turisty. Donedávna byly jedinou akcí tohoto druhu „koloběžky“, tedy Z kopca do kopca. A protože zájem o tuto akci stále roste a Vrbice není nafukovací, došlo letos k nastavení horní hranice pro počet účastníků. Zároveň jsme přidali další akce podobného typu (Zarážení hory a Po stopách opičky Emilky za mladým vrbeckým vínem), které by měly uspokojit enormní zájem milovníků vína. Co si budeme povídat, my máme to štěstí, že tu žijeme, ale na Vrbici je tak krásně! Není divu, že se k nám chce podívat každý.

Velmi dobře si uvědomujeme, že akce tohoto rozměru jsou zásahem do běžného života obce, a vždy se snažíme organizačně vše zajistit tak, aby byla omezení co nejmenší. Vždy také myslíme na to, abyste si tyto akce mohli užít i vy – budete-li mít zájem.

Přijměte tedy pozvání na večerní program Zarážení hory, které i letos proběhne v areálu Pod Větrákem. Letos

jsme o tematickou scénku požádali ochotníky ze sousedního Kobylí. Jejich představení mívá každoročně vysokou úroveň a je škoda, že kobylská premiéra bývá zároveň derniérou. Hostováním na Vrbici se scénka dočká alespoň jedné reprízy. Pěvecký doprovod, který je součástí scénáře, zajistí Mužáci z Kobylí a sbor Jarmily Borovičkové, besedu u cimbálu tentokrát odehraje cimbálová muzika Mládí z Čejče. Vstup na večerní program je pro vás místní zdarma.

Vím, že vinařská turistika mnohým z vás komplikuje život a že nám to někteří mají za zlé. Přesto se domnívám, že se vinaři na životě v obci podílejí i pozitivním způsobem, ač to mnohdy není vidět. Stačí jenom pročíst seznamy plesových tombol,

kolik vína je mezi cenami. Každoročně podporujeme stárky nejenom tím, že jim věnujeme zbylé víno z koštu, ale mnozí vinaři dávají podle svých možností ještě víno jako sponzorský dar. Stejně tak se podílíme na dalších akcích a aktivitách obce i jiných zájmových sdružení.

Výtěžek ze stánku s občerstvením na akci Z kopca do kopca, který zajistili farníci ve spolupráci se zástupci obce Vrbice a partnerské obce Veličná, bude použit na opravu interiéru kostela. Na stejné konto věnovali část svého výtěžku z této akce i vinaři Rosťa Michna (vinařství Michna) a Nikola Mudráková, a já bych jim za to ráda poděkovala.

*Za Vinaře Vrbice
Lenka Machovská*

Zarážení hory otevřené sklepy

**Večerní program
v areálu Pod Větrákem**

18:00-00:00 Večer u cimbálu

Zábava s cimbálovou muzikou Mládí z Čejče

19:00 Zarážení hory

Scénka v podání kobylských ochotníků, Mužáků z Kobylí a Sboru Jarmily Borovičkové

**Vrbice
7. 9. 2019**

MUŽÁCI Z VRBICE

Začátek roku byl pro naše sdružení spíše poklidný, i když ve znamení zkoušek – přijali jsme pozvání mužáků z Šatavanu Žabčice, kteří 11. 1. 2019 pořádali zpívání u cimbálu. Samotný program byl velmi dobře připraven, nebylo v něm moc vystupujících, čímž jsme dostali více prostoru pro zpívání. Velice mile nás překvapilo publikum, které program bedlivě sledovalo, dokonce mnozí znali naše písničky z předchozího CD a taky si o ně dokázali nahlas říci... Na oplátku jsme Šatavan pozvali na naše zpívání.

Dalším výletem přes pole bylo zpívání v Ostrožské Nové Vsi, kam nás již několik let zvali Krasavci- mužáci. I v tomto případě se akce povedla, i když se zpočátku zdálo, že nás zradí počasí – zpívalo se totiž venku na kolonádě místních sirnatých lázní. Navázali jsme tam nové kontakty a rozšířili si folklórní obzor. Také Krasavce jsme požádali o vystoupení na naší přehlídce.

V květnu byla další akce – tradiční modrohorské zpívání, které se vyjmečně nekonalo pod rozhlednou Slunečná, ale na EKC Trkmanka. Počasí bylo pochmurné, dokonce poprchalo, a možná i díky tomu přišlo málo diváků. Také se v tom čase odehrával jeden z hokejových zápasů mistrovství světa, těžko říci, na co svést tak malou účast. Soubory doprovázela CM Lašár a jako hosté vystoupily folklórní kroužky Hrozen a Pohárek.

Největší naší akcí stejně bývá přehlídka Vrbecká dědina, kde se letos sešli mužáci z Kobylí, Belegraďáci z Velkých Bílovic, Šatavan ze Žabčic, Krasavci z Ostrožské Nové Vsi a domácí Mužáci z Vrbice. Tradičně hezky zatancoval a zazpíval Kalubáček a pozvání přijali vzácní hosté – sourozenci Bařkovi, kteří s námi natočili pár písniček i na našem druhém CD. Celým pořadem provázela naše milá moderátorka Petra Eliášová a jako hudební doprovod jsme zvolili CM Guráš s primášem Janem Omastou. Během pořadu byl tradičně oceněn jeden občan(-ka), tentokrát cenu dostala Renata Horáková, ředitelka školy. Po skončení oficiálního programu

se cimbál přesunul blíže k baru a tam zábava pokračovala dál do pozdních nočních hodin... Akce se pořádala pod záštitou obce Vrbice (tímto velmi děkujeme za přípravu a pomoc při realizaci, tuto spolupráci velmi oceňujeme) s příspěvním dotací z Jihomoravského kraje.

*za Mužáky z Vrbice
Luděk Petrásek*

OKOLO LUŽE

Folklórní kroužek Kalubáček fungující pod záštitou spolku Okolo Luže v letošním roce navštěvuje 22 dětí ze Základní školy Vrbice a 14 dětí z Mateřské školy Vrbice. V květnu jsme zatancovali maminkám ke Dni matek na Vrbici a týden poté vystoupili naši nejmenší na přehlídce folklórních souborů mateřských školek v Břeclavi. Další vystoupení proběhlo v rámci přehlídky mužáckých sborů

na Vrbici, které si děti náramně užily. Jako poděkování za nácviky a vystoupení jsme dětem na multifunkčním hřišti uspořádali malou dodělanou se zmrzlinou a dalším občerstvením.

1.9.2019 bude náš spolek pořádat Dětské hodky na Vrbici. Pro letošní rok jsme si pozvali dechovou hudbu Mutěňané – Čejkovjané, ve které účinkují také mladí muzikanti z naší obce. Sraz krojovaných dětí bude

v 15:00 u Presu, odkud se průvodem přesuneme na sólo, kde bude taneční zábava.

Pro velký úspěch loňského 1.ročníku Koštu gulášů počítáme s pořádáním této akce i letos v listopadu. Přesnější informace včas vyhlásíme rozhlasem, ale soutěžní týmy se můžou hlásit už teď.

Za spolek Okolo Luže

Janošková Lenka a Fridrichová Markéta

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

JONÁŠ BÍLEK

RÓZA KOSOVÁ

VINCENT SŮKAL

FARNOST VRBICE

SLŮVKO PANA FARÁŘE

Čas běží jako voda. 1. srpna to už bude rok, co jsem byl biskupem ustanoven do vaší farnosti jako duchovní správce. Byl jsem trochu nervozní, ale také plný očekávání, jaké to tu bude a jací na mě čekají farníci a jak mě přijmete. 14 dní po mém nástupu jsem prožil s vámi první hody, které jsou pro vás vrcholem roku. Byl jsem rád, že se mě hned ujali farníci, kteří mě seznamovali, jak probíhají hody apod. A mohu vám říct, že jsem měl z toho vykulené oči a otevřenou pusou, všechno jsem fotil a posílal bývalým farníkům do Třeště, jak se tu žije. Všichni obdivovali vaše krásné kroje. To víte, na Vysočině takovou parádu nemají.

Stále se cítím jako nováček, který se postupně rozkoukává a seznamuje s lidmi, s děním ve farnosti a místními tradicemi. Když přijedou za mnou bývalí farníci z Třeště, objíždím s nimi nynější farnosti. Všichni obdivují krásný výhled z Vrbice do okolí a vaše originální vinné sklepy s pohledem na kostel, a samozřejmě i skvělé víno.

V pátek 26. 7. v 18 hodin byla po dlouhé době mše svatá u kaple sv. Anny. Protože se podařilo obci kapli krásně opravit, byl jsem požádán, abych ji znovu požehnal. Po domluvě s panem starostou Tomášem Bílkem bychom chtěli, aby tato kaple nebyla jen ozdobou obce, ale aby znovu ožila a stala se také místem, kde se lidé krátce zastaví, budou se modlit a prosit tuto patronku o přímluvu. Výhoda je, že kaple je uprostřed obce. Bude zde možnost se sejít na modlitbu růžence v měsíci říjnu nebo v květnu na májovou pobožnost. Žijeme v době, kdy dochází k napětí ve vztazích v rodinách a manželství i mezi lidmi, a proto je dobré se obracet k této světici o pomoc.

A možná si pokládáte otázku, kdo je vůbec svatý? Jsou lidé, kteří mají podivné představy o "svatosti" - jako kdyby už člověk musel být roven andělům, být z jiné planety nebo alespoň povznesen nad lidské pocity a potřeby. To nemá s pravou dokonalostí či svatostí v křesťanském smyslu nic

společného. Ani "perfektnost" není svatost, protože zde člověk krouží kolem sebe. Svatost není ani tak výsledkem našeho výkonu, nýbrž projevem Božího milosrdenství vůči člověku, který ho přijímá a na něj odpovídá. Svatí byli normální lidé, kteří se v životě potýkali s věcmi a pocity jako my a svůj život nasměřovali k Bohu. Pro mě osobně jsou to vzory a fanošci, kteří mi drží palce a fandí mi, abych ve svém životě dobře bojoval a dosáhl věčného vítězství, a proto se k nim rád obracím. Svatí nejsou jenom ti, kteří byli oficiálně prohlášeni za svaté, ale i ti, kteří nás předešli na věčnost a už se radují s Bohem v nebi. Všiml jsem si, že hroby bývají krásně upravené, je vidět, že na své zemřelé nezapomínáte. Pamatujte však i na ně v modlitbách, protože zaručeně mnozí z nich to potřebují. Proto vás zvu v sobotu 2.11. na mši sv. za všechny zemřelé a v neděli 3.11. v 14 hodin na pobožnost na hřbitově za zemřelé. Je to příležitost, jak jim duchovně pomoci.

Možná jste ještě zvědaví, jak to vypadá s opravou kostela? Podle mého názoru vše jde podle plánů. Jsem rád, že na to nejsem sám a že mám kolem sebe lidi, kteří mi pomáhají a poradí. Modlím se při mši svaté za zdar tohoto díla. Příští rok budeme slavit 100 let od posvěcení kostela a jsem rád, že jsme našli odvahu se pustit do generální opravy interiéru. Kostel patří mezi dominanty obce a je vidět ze všech stran, zastavuje se zde mnoho turistů a bude dobře, že bude opraven a zpřístupněn k modlitbě a k nahlédnutí. Při opravě chceme využít nových technologií osvětlení, ozvučení, vytápění a odvlhčení, aby další generace už to nemuseli dlouho řešit, proto jsme vděční za každý finanční dar. Pokud by někdo chtěl přispět na opravu kostela, částku můžete poslat přímo na účet farnosti Vrbice 1381460389/0800. Jsme ochotni vám vystavit darovací smlouvu a tím můžete uplatnit snížení daně. Dá-li Bůh, tak v listopadu bychom mohli už sloužit mši sv. v kostele s tím, že některé věci se budou dodělavat

v průběhu roku. Chtěl bych, abychom se na jubileum kostela dobře připravili i po duchovní stránce. Plánujeme duchovní obnovu a koncerty, které nás povzbudí na duši. Vrcholem příštího roku bude sobota 23. května 2020, kdy při mši svaté otec biskup posvětit nový oltář. Ve stejný den se v obci také plánuje setkání rodáků, z nichž většina byla v tomto kostele pokřtěna či oddána. Při této příležitosti budou také pozváni všichni kněží, kteří zde působili a kteří mají k tomuto místu vztah.

Jednou za dva měsíce navštěvují nemocné, kteří ze zdravotních důvodů už nemohu přijít do kostela. Pokud by někdo měl zájem a nebo o někom víte, že by mou návštěvu uvítal, tak mi to prosím sdělte. Svou službu v podobě modlitby, požehnání, rozhovoru nabízím komukoliv, kdo prožívá různé starosti, těžkosti. Jsem tu knězem pro všechny a nedělám rozdíly mezi lidmi.

Děkuji všem za vaši přízeň a těším se s vámi na setkání při různých příležitostech.

P. Tomáš Caha

ZVEME VÁS

1. 9. 2019 9:30

Mše sv. a na konci žehnání aktovek prvňáčkům a požehnání školákům na začátku školního roku

29. 9. 2019 9:30

Mše sv. s děkováním za letošní úrodu

31. 10. 2019 18:00

Vigilie ze slavnosti Všech svatých

2. 11. 2019 9:30

Památka všech zemřelých

3. 11. 2019 14:00

Pobožnost za zemřelé na hřbitově

30. 11. 2019

Výroba adventních věnců na faře

8. 12. 2019 16:00

Mikulášská besídka v kostele

15. 12. 2019

Předvánoční zpovídání

SVATÁ ANNA. . .

Byl jsem několikrát přítomen přátelské rozpravě či drobnému sporu, kde je vlastně centrum Vrbice – park nad školou, kostel na Stráži, plac před hospodou, nebo rozcestí u kulturáku (pošty). Někteří mne chtěli popíchnout - že je to vlastně sběrnák s ČOVkou (prý se to tam vždycky všechno sejde). Nikdy se nedošlo k jednoznačnému závěru, ale co je podstatné – všichni se spokojeně rozejdou každý se svou mnoha argumenty podloženou pravdou a je jasné, že téma na diskusi u pohárku příště je pořád v zásobě.

Ať už se přikloníme k jakékoliv variantě, jedno z pěkných míst na naší Vrbici je okolí kaple svaté Anny, kterou vystavěla v roce 1888 rodina Janošková z č.p. 11. Kaple sv. Anny je dnes v majetku obce, k čemuž došlo v minulosti ne zrovna moc citlivým způsobem. Je proto namístě rodině Janoškové poděkovat, vyslovit obdiv, že kapličku vystavěla a dlouhou dobu o ní pečovala, a zároveň se zavázat, že o jejích odkaz bude i v budoucnu s láskou a úctou pečováno.

Vedle kaple se nachází doposud nejstarší stavba na Vrbici – a sice boží muka ze 17. století. Tato byla opravena v roce 2014 a nyní dožrála ta správná doba na kapličku. Dali jsme hlavy dohromady – zástupci obce, několik architektů, řemeslníci, památkáři. Cíle byly jednoznačné – zachovat ráz stavby jaký je, odstranit negativní zásahy, které se za dlouhou minulost naskládaly, a kapličku celkově oživit – prostě vytvořit důstojné místo, které bude jednou z pravidelných zastávek jak nás občanů, tak i návštěvníků obce.

V pátek 26. července 2019 jsme se sešli u slavnostní mše svaté spojené s požehnáním naší kapličky.

Při mši svaté se pan farář věnoval zejména svaté Anně, svatému Jáchymovi a Marii. Zdůraznil důležitost rodiny, vzájemného respektu a vzájemné potřebě mladých a starých – jedni reprezentují naději a budoucnost, druhí zkušenost a moudrost.

Na závěr došlo k děkování a předávání kytiček. Paní Libuše Vanžurová vzpomenu na maminku, která

se o kapličku starala téměř 60 let, poté tuto starost přebraly Vrbečanky Zdeňka Fridrichová, Jarmila Fridrichová, Věra Šumberáková, Terezie Kolaříková, Ludmila Hasíková – toho času v Bořeticích, Bohumila Čáčíková, Marta Nováková a Ludmila Marková. Těmto všem pak naše začínající folkloristky Magdalénka Grégrová s Terezkou Bílkovou věnovaly hezkou písničku.

Jak jsme již několikrát zmiňovali - není samozřejmostí, že obec s farností spolupracují v přátelském a konstruktivním duchu. Důkazem toho je společná rekonstrukce interiéru kostela, důkazem toho je také oprava naší kapličky a poutní mše u ní. Byli bychom rádi, aby naše kaplička duchovně ožila a konaly se tady bohoslužby, boží těla případně jiné oslavy pánaboha. Jedním z nosných prvků každého přátelství je důvěra. Panu faráři byly odevzdány klíče od kaple sv. Anny jako symbol našeho přátelství s farností, že spolupráce farnost-obec bude nadále v tomto duchu pokračovat.

Vrbice se ráda hlásí ke svým rodákům, kteří její dobré jméno šíří za hranice obce, kraje a dokonce i republiky. Jedním z nich je člověk, který přiložil ruku k dílu také na naší kapličce. Je jím umělecký kovář Milan Michna, jemuž jsme také velmi rádi poděkovali za to, co doposud pro Vrbici udělal. Milanovi se bohužel nepodařilo dorazit, pozdravy a láhev vína za něj převzali manželé Nytrovi, kteří v tuto dobu pečují o architektonickou část opravy našeho kostela.

Je moc hezké, když srdce některých rodáků bouchá natolik, že se rozhodnou na svou rodnou Vrbici po letech vrátit. Jedním z nich je Jara Hasík. Je to člověk, který vždy stojí skromně opodál a málokdo si uvědomuje, že je realizátorem, mnohdy sponzorem a mnohdy také iniciátorem restaurací, rekonstrukcí a oprav mnoha míst a součástí Vrbice, které dělají naší obec hezkou. Vezměme to

namátkově – pozlacení a restaurování kříže na našem kostele, opravy křížků po obci, oprava stropu v kostele, oprava památníku padlých první světové války, oprava základací pamětní desky ve škole, spolupráce na opravě boží muky ze 17. století a nyní naše kaplička.

Závěrečné poděkování, chlapská kytice a píseň od Majdy s Terezkou patřily právě Jarovi Hasíkovi. „Dědictví otců zachovej nám pane“, byla Jarova závěrečná slova. Zdůraznil, že jak kapli, tak kostel naši předci vystavěli v době, kdy se neměli zdaleka tak dobře, jako se máme my dnes.

Večer byl zakončen v přátelském duchu u pohárku vína z vinařství Barraque a s marhulovým koláčem, který s láskou připravily Alena Machovská, Ludmila Válková, Marta Nováková a Jana Hasíková. Vrbici moc přeji, ať vznikne víc podobných akcí pro sebe a nejbližší kamarády – bez davů turistů a v přátelské pohodě.

Tomáš Bílek, Váš starosta

SKAUTSKÝ TÁBOR JUMANJI 2019

Již v tomto roce se vrbečtí skauti vydali na tábor společně s oddílem TSK Čejkovice, pod který oficiálně patří. Tábor probíhal na tábořišti u Nové Vsi v období 16. - 26. 7. 2019 (poblíž Oslavan) a zúčastnilo se ho celkem 55 dětí, z toho 15 vrbečských skautů. Děti byly rozděleny podle věku na skauty, vlčata, světlušky a benjamínky, kteří ještě nechodí do školy. Věková kategorie dětí byla tedy opravdu pestrá a každá družinka k sobě měla staršího a mladšího rádce, kteří na svoje děti dohlíželi. Nejmladší účastníci tábora byla naše Róza, které byly po skončení tábora 4 měsíce, a jak prohlásili táborníci, není to vaše, ale naše oddílové miminko.

Celý tábor se nesl v duchu hry Jumanji, volně inspirovaný stejnojmenným filmem. Děti se odvážně rozhodly, že se nebojí a budou hru hrát. Začaly házet kostkou a hra jim vřdycy zadala nějaký úkol např.: „*Když hmyz útočí, šamanův deník léčí!*“ A tak děti vařily léčivé čaje, strávily část dne poslepu, brodily řeku, bojovaly s divokou zvěří, stavěly úkryty před lovcem, ošetřovaly zraněné apod. Jelikož byly děti rozděleny podle věku, družinky proti sobě nesoutěžily, ale spolupracovaly na dokončení hry. Také proběhla noční hra, kdy během hodiny zažily celý den zrychleně. Děti si také mohly na táboře plnit různé bobříky. Pravidelným večerním programem bylo

oblíbené zpívání u táboráku. Jelikož se jednalo o skautský tábor, začínal den nástupem, vyvěšením české vlajky a zpíváním skautské hymny. Večer před spaním se zase zpívá večerka. Pár skautů na táboře „dospělo“ a složilo své skautské sliby u slavnostního ohně, vrbečské děti to ale teprve čeká.

Velký dík patří všem organizátorům tábora i těm, kteří se starali o jeho každodenní hladký chod a program. Skvěle nám v polních podmínkách vařily Vrbečanky - Milka Michnová a Dana Prudíková. Doufáme, že děti si užily tábor stejně jako my a už se těšíme na příští rok!

*Za vrbečské skauty
Jolana Kosová*

ÚSPĚCHY MLADÉ GENERACE

PETR HLOUŠEK

Petr Hloušek je pro řadu Vrbečáků dobrý kamarád, spolužák, ale věřím, že někteří toto jméno neznají. Velmi známé je toto jméno mezi vinaři. Moravská vína prezentuje v uskupení Mladí vinaři, což je uskupení vinařů a vinařek z Česka ve věku do 40 let. Rodilý vrbečák pracovně září ve vinařství Víno J. Stávek z Němčiček. Práce je pro něj velkým koníčkem, což dokazuje svými pracovními úspěchy. V roce 2017 získal právem ocenění Korunní enolog do 40 let. Proto si právem zaslouží naši pozornost.

Hodnocení Král vín

Peto, většina Vrbečáků, tě určitě dobře zná, ale myslím, že nejenom mě by zajímalo, jak ses k práci ve vinařství dostal. Studoval jsi vinařskou školu?

Úplně náhodou. Byl jsem v 15 letech na letní brigádě na němčičském koupališti a správce areálu pan Stávek mě najmul na práci u nich doma. Tam jsem potkal jeho syna Honzu Stávka, který mě do vinařství dostal, a letos u něj budu zpracovávat už 12. kampaň. Před maturitou (vystudoval jsem Informatiku v ekonomice) se mě Honza zeptal, jestli bych nechtěl zkusit výšku, tak jsem řekl, že proč ne... 2 roky zpátky jsem ji dokončil.

Takže jsi nakonec i tu vysokou dostudoval ve vinařském oboru? Je teoretické studium k něčemu v praktickém životě dobré?

Ano dostudoval, Mendelova univerzita má svůj obor Vinařství a vinohradnictví na zahradnické fakultě v Lednici. Hned bych se tam vrátil. Byly to krásný léta.

Studium se určitě hodí. Nešlo ani tak o titul, jako spíš o ty informace. Ty jsou důležité, aby si to člověk dokázal spojit s praxí. Je sice pěkný, když něco vyrábíte, ale nevědět, jak to vlastně principiálně funguje a modlit se, že z toho vyleze něco kloudného, je celkem hazard. Na druhou stranu – čím blbější sedlák, tím větší brambory.

O vinařině toho bylo napsáno mnoho, ale v té škole to je uspořádáno tak, aby měl absolvent komplexní přehled v oboru. Od půdy přes botaniku, chemii i matematiku k vinohradnictví, enologii až k senzorickému hodnocení vína.

Vinařství byla tvá první volba nebo si dělal i něco jiného?

V podstatě je to mé 1. zaměstnání. Krom těch letních a sezónních brigád jsem nic jiného nedělal. Profesně jsem „jen“ vinař. Teď po koupi domu jsem spíš jak Ferda Mravenec.

Už nějaký čas ale na Vrbici nebydlíš. Kde seš vlastně doma - Vrbice, Němčičky nebo Čejč?

Vzhledem k okolnostem už bohužel

Vyprazdňování qvevri na Vinařském dvoře

ne. Samozřejmě mě to mrzí. Vrbice je moje srdeční záležitost. Němčičky mi za cca 7 let žití tam k srdci nepřiřostly a na Čejči, kde jsem pár měsíců, taky zatím ne. Vrbice pro mě vždy bude č.1

Chystáš se někdy vrátit na Vrbici?

Já se tam vracím poměrně často, hlavně na hody.

A je tedy reálná šance, že se sem vrátíš natrvalo?

To už asi ne. Leda bych tam koupil sklep.

Vyhlášení enologa roku

Propagace moravských vín v Hong Kongu

Teď působíš jako enolog. Co vlastně děláš? Jaká je náplň tvé práce?

Jednoduše řečeno od hroznů po láhev. Starám se o celé sklepní hospodářství a výrobu vína. Vinohrady má na starosti spíš Honza, já v nich ale mám natočeno víc „motohodin“. Od zimního řezu, zelených prací a sem tam i okopávání výsadby.

Bývaly časy, kdy jsem Honzovi pomáhal ve sklepě, teď mě tam pomáhá on

V roce 2017 jsi dokonce dostal ocenění Korunní enolog roku do 40 let. To je krásný úspěch. Co je k tomuto ocenění potřeba splnit? A kdo ho uděluje?

Krom toho věku a funkce ve vinařství, tak Vás musí nominovat komise soutěže Vinařství roku a teď nově vás může nominovat nějaká vinařská organizace nebo spolek. Ta komise pak vybere podle určitých kritérií z několika nic netušících vinařů onoho enologa roku a ten pak, překvapený jak Karel Gott, si jde převzít cenu.

Takže jsi stejně jako Karel Gott nic takového opravdu nečekal?

To v žádném případě. V životě se mi o něčem takovém nesnilo. Je to něco jak vyhrát ve sportce. Spousta starších vinařů na

to čeká a brousí si na cenu zuby a on jim to vyfoukne někdo, kdo to vlastně ani dělat nechtěl. Byl jsem velice potěšen a s pokorou cenu přijal. Teď se mi na ni práší v obýváku

Pamatuješ si, jaké byly začátky? Svůj první den ve vinařství? Jaký byl?

Začátky, asi jako všude, byly plny chyb a hlavně vylitého vína. Honza měl se mnou velkou trpělivost a de facto mě vinařině naučil on, za to mu patří velký dík, který samozřejmě slyšel na vyhlášení Vinařství roku. Svůj první den nevím, ale pamatuju si moment, kdy jsem si řekl, že u vína a u Honzy zůstanu. Ochutnal jsem jeho dolihovaný muškát se 100 gramy zbytku. V té době předsedlávajíc z piva a zelené mi to přišlo jako nektar a byl jsem jím

naprosto unešen a chtěl ho také umět vyrábět.

Jaké je tvé nejoblíbenější víno?

Chuťové orgasmy zažívám s Cabernet Sauvignon z australské oblasti Coonawarra, ale spokojím se klidně s Pinot Noir z Burgundska nebo Sauvignon z Nového Zélandu.

Když se večer sedí, kolik lahví vína zvládneš vypít?

Já to radši nepočítám. Když sedíme, jíme a bavíme se, tak klidně 2. Toho Cabernetu bych dal jen jednu.

Co si myslíš o vinařstvích na Moravě a v Čechách? Je v nich nějaký rozdíl?

Česká a moravská vinařství mají velký potenciál, který bohužel svět ještě

Společná fotka Mladých vinařů

Hodnocení rosé vín v Krakově na Master of wine

Austrálie

moc neochutnal. Je v nich velký rozdíl v terroir. České podloží je jedinečné a region nádherný. Ale odkud není vidět Pálava, tam to stojí za ...

V rámci své práce letáš i po světě. Někde jsem četla, že si říkáš „létající vinženýr“. Co to znamená?

Spojil jsem svoje dva velké koníčky – vinaření a cestování. Lítám na jižní polokouli na tzv. průmyslovou špionáž a i něčemu se přiučím. Vždycky na vinobraní a minimálně na tři měsíce. Už jsem byl takhle čtyřikrát. Ještě chci vyrobít víno minimálně na dvou světadílech. Letos jsem ale kvůli koupi domu musel odříct JAR.

V jakých zemích jsi už tedy s výrobou vína pomáhal? Můžeme tvé cestování někde sledovat? Nepíšeš třeba nějaký deník?

Byl jsem dvakrát na Novém Zélandu, jednou na australském ostrově Tasmánie a jednou ve vnitrozemí Austrálie. Deník ani žádné blog nepíšu, ale když ta stáž stojí za to, tak o tom napíšu článek do Vinařského obzoru.

Setkání z vinařem z Japonska

Je vinařství ve světě jiné jako u nás?

Není, jsou tam evropské technologie, stejné přípravky i lidi. Jiné je pouze ono terroir, které přes veškerou snahu nenapodobíme, proto jsou vína z těch světoznámých regionů jedinečná. Oni Vám dokonce přesně do detailu řeknou, jak to víno vyrábí. Během té stáže se mnohočetně podílím na výrobě, takže naprosto přesně vím, jak takové víno udělat. Z poslední stáže jsem si dovezl kvasinky a zkoušeli jsme s nimi kvasit sauvignon. Myslíte, že byl stejný jako jejich?

Máš nějaké sny do budoucna? Čeho bys chtěl ve vinařském světě ještě dosáhnout? Chtěl bys mít někdy svoje vinařství?

Samozřejmě mám, některé už za sebou, jiné před sebou. Stále je kam se posouvat. Dosáhnout bych chtěl už jenom vybudování svého mikro vinařství. Takový to vinařství, který máte pro zábavu a pro radost. Ne pro peníze. Pokud děláte víno pro peníze a ne z lásky či radosti, tak to za moc nestojí. Vinařina by neměla být průmysl. Ten jsem zažil na Novém Zélandu a je to akorát tak na syndrom vyhoření.

Máš nějaké postřehy a rady pro někoho kdo by se chtěl vinařství věnovat třeba jako ty?

Jednu bych měl – neváhejte a jděte do světa. Klidně při škole a třeba jen tak zkusmo na měsíc. Možná se vám tam zalíbí a zůstanete tam

nebo se vrátíte nadmíru obohaceni, zkušenosti a s kontakty na vinaře z celého světa.

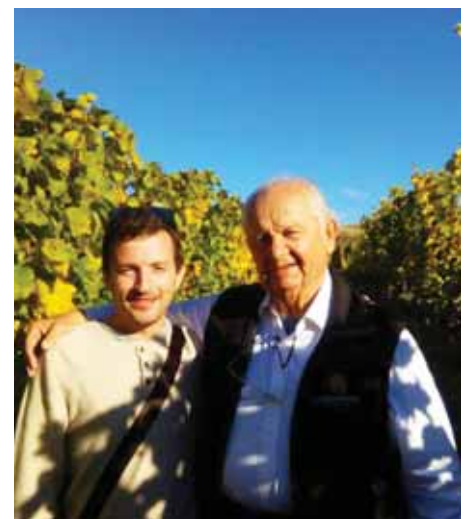
Myslel jsi někdy i na to, že bys to co umíš předával dál? Vzdělával další mladé lidi v oboru?

Párkrát mě to napadlo. Radši bych jim domluvil stáž na druhém konci světa, ať si to jedou někam taky zkusit. Alespoň jedno vinobraní v zahraničí vám dá dobrou rozhled atd.

To vzdělávání mladých lidí máme v krédu spolku Mladí vinaři. Tam se snažíme vzdělávat mladou generaci vinařů, zapojovat je do dění, napomáhat jim růst a podporovat.

Peto, moc ti děkuji za rozhovor a za tvůj cenný čas. Přeji ti jen to nejlepší do života jak pracovního, tak i osobního. Řadu dalších pracovních úspěchů a doufám, že si někdy spolu dáme na hody nějakou sklenku dobrého vína.

Za redakční radu Klára Beranová

S Josefem Chromým po vinobraní v Tasmánii

FK VRBICE 1959

ÚSPĚCH NAŠICH PŘÍPRAVEK

8. června 2019 jsem měl možnost účastnit se turnaje přípravky, na který nás pozvala pořádající Moravská Nová Ves. Fotbalové přípravy se rozdělují dle věku do tří kategorií - mini příprava (6 - 7 let), mladší příprava (8 - 9 let) a starší příprava (10 - 11 let).

Turnaje se účastnila družstva z Moravské Nové Vsi, Charvatské Nové Vsi, Hrušek, Prušánek a náš tým s obsazením ve všech věkových kategoriích.

Mini příprava jednoznačně zvítězila ve všech čtyřech zápasech a celý turnaj s převahou vyhrála. Všechny zápasy jsem viděl a musím říct, že jsme vyhráli opravdu zaslouženě. Nutno ale dodat, že náš tým byl poskládaný z hráčů okolních obcí (Vrbice, Bořetice a Kobylí). Takže takový „modrohorský tým“.

Mladší příprava taktéž zvítězila ve všech čtyřech zápasech a po závěrečné bitvě s mužstvem z Charvatské Nové Vsi celý turnaj vyhrála. Podle hodnocení trenérů podali kluci vynikající výkon.

Starší příprava skončila s výsledkem dvou výher a dvou proher na pěkném 3. místě. Podle těchto výsledků můžeme konstatovat, že jsme celý turnaj ovládli.

Organizace byla velmi dobře zvládnutá ze strany pořadatelů. Všichni hráči obdrželi medaile, vítězné týmy poháry. Vyhlášovali se také nejlepší hráči a střelci. V běžných soutěžních zápasech se skóre a body nepočítají, proto měli kluci zvýšenou motivaci do všech zápasů. Celkem se turnaje účastnilo asi 150 dětí z 5 obcí.

Ještě bych se chtěl pozastavit

nad spojením „naše příprava“. Ona totiž není tak úplně naše. Přípravky fungují jako společný tým Celtic Bořetice a FK Vrbský (obě vesnice neposkládají kompletní samostatná družstva). Jelikož většina hráčů i trenérů je z Bořetic, probíhají tréninky i zápasy v Bořeticích. Na počátku spolupráce se aktivně do fotbalu zapojilo asi 15 dětí z Vrbice. Postupem času začali někteří odpadávat, až se počet vrbských hráčů v týmu zmenšil na pouhé čtyři! Někteří rodiče snad usoudili, že jejich dítě neoplývá dostatečným talentem, a tak snažení kluků vzdali. Smutné je, že většina těch, co skončili,

svým fotbalovým umem převyšovala ty, co stále pokračují. Je to obrovská škoda. Bořetice jsou proto z nedostatku vrbských hráčů nuceny spojit se s družstvem z Kobylí. Jelikož dle ustanovení soutěžního řádu nelze slučovat tři oddíly, je to pravděpodobně konec vrbských mládežnických týmů. Snad se ještě někteří rozmyslí a znovu se do dětského fotbalu zapojí. Možná se najdou i nové tváře. Ještě pořád jsem optimista. Je krásné vidět tu radost v dětských očích po vstřeleném gólu či vítězném zápasu.

za FK Vrbský 1959

Svaťa Horák

JARNÍ ČÁST 2018 - 2019

MUŽI:

Po zimní přípravě muži v jarní části navázali na podzimní výsledky a své postavení v tabulce ještě vylepšili o jedno místo. V konečné tabulce obsadili šesté místo. I v jarní části byl přístup kluků k fotbalu pozitivní, tak ať jim to ještě dlouho vydrží. Nejlepším střelcem byl **Petr Němec** se 17-ti vstřelenými góly, **Pavel Springer** dal 8 gólů. Do nové sezóny kádr mužů zůstane beze změny. V rámci přípravy na novou sezónu sehrají muži dva přátelské zápasy.

MLÁDEŽNICKÉ TÝMY:

Pro letošní sezónu nemáme žádné mládežnické mužstvo. V jednotlivých

kategoriích není dostatečný počet kluků, aby dali mužstvo dohromady. A ke všemu ještě nejsou trenéři, kteří by byli ochotní se tomu věnovat. Tak jsou kluci v sousedních vesnicích (Kobylí, Čejkovice, Bořetice, Velké Pavlovice). Všichni jsou sice na přestup, ale po dokončení žákovského či dorosteneckého věku se vrátí na Vrbič. Tak uvidíme.

NESPORTOVNÍ ČINNOST:

V letošním roce klub oslavil 60. výročí založení oddílu. Hlavní oslavy proběhly v sobotu 22. 6. 2019 (historie klubu viz. samostatný článek). V rámci oslav se odehrály tři zápasy:

Mladší žáci: Vrbice – Brumovice 4:3

Starší páni: Vrbice - Veličná 3:2

Muži: Vrbice – Vrbovice 1:2

Oslavy trochu komplikoval déšť i s bouřkou. Ale všechno dobře dopadlo, fotbal se odehrál (i když staří páni čekali více než třicet minut, než bouřka přejde) a také následné posezení po zápasech pro členy a příznivce klubu proběhlo bez sebemenších problémů. Všem, kteří se podíleli na přípravách oslav 60. výročí, patří poděkování.

V letošním roce jsme obdrželi dotaci z rozpočtu Jihomoravského kraje na opravu mostku ve sportovním areálu. Pro finanční spoluúčast jsme požádali obec Vrbice a bylo nám vyhověno. Veškeré dotace budou po provedení řádně vyúčtovány.

Milan Herůfek

KONEČNÁ TABULKA MUŽŮ SEZÓNY 2018 - 2019:

RK.	DRUŽSTVO	ZÁPAS	+	0	-	SKÓRE	BODY
1	Bořetice	26	19	4	3	94:32	61
2	Krumvíř B	26	20	1	5	103:39	61
3	V. Pavlovice/Starovičky	26	17	3	6	65:35	54
4	Velké Bílovice B	26	14	6	6	85:57	48
5	Šitbořice	26	13	4	9	79:54	43
6	Vrbice	26	12	3	11	60:50	39
7	Týnec	26	12	2	12	62:68	38
8	Charvátská Nová Ves B	26	9	4	13	64:75	31
9	Kobylí	26	8	4	14	48:83	28
10	Klobouky	26	8	4	14	43:67	28
11	Lanžhot B	26	6	8	12	38:58	26
12	Pouzdřany	26	7	2	17	54:104	23
13	Přítluky	26	5	5	16	45:68	20
14	FAK Břeclav	26	4	6	16	44:94	18

HISTORIE KLUBU FK VRBICE

Na historii Sokola na Vrbici navázali sportovní nadšenci v roce 1959, kdy byl založen oddíl kopané Sokola Vrbice. V té době už řada našich mladých a výborných fotbalistů hrála v okolních obcích – v Sokole Bořetice hráli Josef Prudík, Václav Záruba, Vladimír Herůfek a Miroslav Michna, v Sokole Kobylí Stanislav Bařina, Jiljí Herzán, Josef Herzán a Zdeněk Záruba a ve Slavoji Velké Pavlovice hrál Miroslav Sedláček. Dobré výkony

těchto hráčů přiměly k vytvoření místního oddílu kopané.

Zakládajícími členy a prvními členy výboru byli: František Stanický, Josef Prudík, Stanislav Bařina, Antonín Knápek, Tomáš Papež, Josef Sýkora, Jaroslav Bárta. Tento výbor pracoval na přípravě všech dokladů souvisejících se založením už v roce 1958, kdy se musel zabývat zejména zajištěním pozemku pro stavbu hřiště, zakoupením dresů a kopaček i ostatních

potřeb pro hráče. S vyjmutím pozemků z orné půdy pomohl tehdejší předseda zemědělského družstva Václav Janošek. Ovšem v té době nikdo neřešil výkup pozemků od soukromých vlastníků. Nikdo netušil, jaké s tím budou v příštích letech velké problémy. O finanční prostředky ve výši 3 000 Kč na zakoupení všeho potřebného se postaral místní národní výbor a Osvětová beseda Vrbice. I když ještě nebylo v provozu hřiště, mužstvo

už hrálo přátelská utkání na hřištích v okolních dědinách. Postupně se přidávali další příznivci, kteří fotbalistům fandili. Nové fotbalové hřiště u Ochozí se slavnostně otvíralo

v neděli 11. července 1959 pohárovým turnajem.

Před zahájením fotbalové sezóny 1959/1960 bylo mužstvo přihláшено do soutěže a začalo hrát ve IV. třídě.

Postupně byla do soutěže přihláшена družstva žáků a dorostenců, ta však měla problémy s dojížděním na zápasy mimo obec.

Otevírání hřiště 11. 7. 1959

Rok 1969 byl pro fotbalisty přelomovým rokem. Protože čím dál více jejich činnost podporovalo místní družstvo, a to jak finančně, tak materiálně (stavebním materiálem i mechanizačními prostředky), přejmenoval se Sokol Vrbice na „Družstevník Vrbice“.

K tomu, aby se mohl hrát fotbal se vším všudy, jsou nutné i kabiny. První náznak výstavby byl v roce 1962, ale skončil neúspěšně. Šatny pro fotbalisty zatím ještě nebyly, proto se hráči převlékali v klubovně, vzdálené více než 1 km od hřiště. Pro dnešní generaci fotbalistů téměř nevídaná věc. Ale naši předchůdci měli fotbal rádi, a proto jim taková překážka vůbec nevadila. První náznak šaten byl v podobě železničního vagónu, přivezeného na konci 70. let. Ale stále to nebyly klasické šatny tak, jak je známe z dnešní doby. Na místě dnešních šaten se začalo s výstavbou nového objektu v roce 1974. Náklady výstavby činily 100.000,- Kč. V roce 1980 se provedla přístavba klubovny a v roce 1983 se vybudovalo sociální zařízení. Protože hřiště je poměrně daleko od obce, musela být v roce 1981 zbudována příjezdová asfaltová cesta. Veškerá tato výstavba probíhala brigádně členy TJ v tzv. akcích „Z“. Na výstavbě se

odpracovalo více než 7 500 brigádnických hodin. I objekty kabin byly postaveny stále na cizích pozemcích, ale v té době to také ještě nikomu nevadilo. Až s příchodem nového politického systému se začalo mluvit o tom, že hřiště i šatny jsou na soukromých pozemcích a že by se tyto pozemky měly vykoupit do vlastnictví TJ. Zvlášť když někteří majitelé začali uvažovat o tom, že by si pozemky vzali zpět. Ale k tomu naštěstí nedošlo. S prvním pokusem o vykoupení pozemků do vlastnictví TJ se začalo v roce 1999. Po prvních neshodách, hlavně ohledně výkupní ceny, se od tohoto záměru ustoupilo. S druhým a úspěšným pokusem o nápravu majetkoprávních vztahů se začalo v roce 2007. V tomto roce byl vypracován projekt na rekonstrukci šaten s přístavbou a na zřízení závlahy fotbalového hřiště. Zároveň byla podána žádost o dotaci. Ale abychom mohli začít stavět, museli jsme pozemky pod fotbalovým hřištěm a pod šatnami získat do vlastnictví TJ. Po velkém úsilí, nekonečných jednáních a někdy i probdělých nocích se nám podařilo všechny pozemky potřebné k výstavbě vykoupit. O některých jménech majitelů pozemků se nám bude zdát ještě hodně dlouho. V té době se uvažovalo o rekonstrukci

kabin. Jenže chyběly finanční prostředky. V roce 2008 se nám podařilo získat dotaci ze státního rozpočtu ve výši 2,7 mil. Kč. Celkové náklady činily 3 mil. Kč. Výstavba začala 1. září 2008. Stavbu prováděla stavební firma JS-abacus Hustopeče. Součástí výstavby byla i nová závlaha hřiště a zpevněná plocha ke kabinám. Celá výstavba probíhala bez velkých problémů a byla zkolaudována 19. 12. 2008.

V roce 2008 dochází ke změně názvu oddílu na FK Vrbice 1959. V roce 2016 k názvu přibývá zkratka zapsaný spolek (z. s.).

I když je oddíl kopané sportovní organizací, od samého začátku má ve své náplni také kulturní akce. Mezi největší už dlouhá léta patří pořádání vrbeckých hodů a hodků. Sportovci také dlouhá léta pořádávali ostatkovou zábavu a dětský maskární ples. Pro své členy, a nejen pro ně, pořádali sportovci zájezdy po vlastech českých (Praha, jižní Čechy, střední Slovensko, Mariánské Lázně a další), a dvakrát se podívali se i do Itálie.

Fotbalové hřiště však slouží také dětem při oslavách Dne dětí, probíhala na něm několikrát místní spartakiáda a konaly se zde také příměstské letní tábory dětí.

SPORTOVNÍ ÚSPĚCHY

Každý oddíl má své sportovní úspěchy, proto i náš klub není výjimkou. Sportovní úspěchy se řídí hlavně podle A mužstva mužů, ale i k tomu mládež přispívá. Prvním větším počinem v tomto směru bylo mužstvo dorostu, které v roce 1974 hrálo dobrý fotbal. Chtěli napodobit v té době bezkonkurenční klub Ajax Amsterdam. Měli našlápnuto k postupu do okresního přeboru. Jenže prohra v posledním kole všechno zhatila. Velkým fotbalovým úspěchem byl také postup mužů do finále okresní části Českého poháru v roce 1978, tam ovšem muži prohráli 3:1.

Od 80 let měl oddíl vždy jedno družstvo žáků, které hrálo základní soutěž. V posledních letech (od r. 2010) k nim přibyla družstva mladší a starší přípravky. Největším úspěchem v žákovské kategorii je vítězství ml. žáků v okresním přeboru v roce 2015.

Muži po většinu trvání oddílu hráli své zápasy ve III. třídě. S výjimkou začátku při založení oddílu a v letech 2002 - 2009, kdy se hrála IV. třída. K největším úspěchům patřil postup do okresního přeboru v roce 1985-1988. V prvním sezóně se muži umístili na 6. místě. Po sestupu se opět po roce vrátili do okresního přeboru (1989 - 1990), ale pouze na jednu sezónu. Dosavadním vrcholem byl postup do okresního přeboru v roce 2013, ve kterém jsme byli tři roky. Ve dvou sezónách, hlavně v té první, jsme hráli výborný fotbal a po skončení jsme mohli i mimořádně postoupit do

I.B třídy (z druhého místa v r. 2014, resp. v další sezóně ze čtvrtého místa). Kluci ovšem rozhodli jinak, což byla z mého pohledu velká škoda, protože tato příležitost se asi nebude už nikdy opakovat. Na tyto ročníky se určitě jen tak nezapomene. Ve třetím roce (2016) jsme bohužel nezachytili začátek a dohánění soupeřů bylo víceméně marné.

V současné době hrají muži III. třídu, mladší žáci a ml. a st. příprava okresní soutěže. V budoucnu bude asi nutnost spojování družstev s okolními obcemi, a to nejen u mládeže, ale obávám se že i u mužů. Ale až čas ukáže.

Klub při každém výročí pořádá různé oslavy. Při desátém výročí to byl průvod obcí a pohárový turnaj mužů. Ve finále muži porazili Velké Bílovice 3:2. Při dvacátém výročí to byl také průvod obcí a fotbalové odpoledne s vrcholem utkání mužů s tehdejší družební obcí Klecany u Prahy a vítězstvím domácích 6:0. Při třicátém výročí klub pořádá večerní zábavu a další den fotbalové odpoledne. Muži sehráli utkání s internacionály z Vítkovic a prohráli 2:1. Při čtyřicátém výročí proběhl dopolední program v utkání žáků a pohárový turnaj mužů, vítězem se stalo mužstvo z Bořetic. Při padesátém výročí proběhl odpolední program s vrcholem utkání mužů s internacionály reprezentace ČR, muži prohráli 8:1. Při letošním výročí byl odpolední program v podobě přátelských utkání ml. žáků, starých pánů a mužů

s družebními obcemi Vrbovce a Velická ze Slovenska.

Aby byly sportovní úspěchy, musí k tomu být i funkcionářská zázemí. V oddíle byla spousta dobrovolníků, kteří se starali o chod klubu a určité zasloužili by si ocenění. Od roku 2006 pořádá OFS Břeclav anketu Fotbalista roku. V této anketě byli oceněni i naši funkcionáři, jmenovitě Stanislav Bíza, Milan Herůfek, Bohuslav Horák, Ladislav Bukovský a Jiří Záruba. Za rok 2012 byl v této anketě vyhlášen nejlepším fotbalistou okresu Kamil Kadlec.

Za svou dlouholetou a úspěšnou činnost ve fotbalovém oddíle, a nejen ve funkci předsedy klubu, dostal Stanislav Bíza v roce 2014 cenu Starosty obce.

Letošní výročí je dokladem toho, že naši předchůdci zakladatelé mají své následovníky. Doufám, že tomu bude tak i nadále a klub bude pokračovat ve své činnosti. Má na co navazovat.

V současné době se o fotbalový klub stará výbor ve složení: předseda: Jarmil Bezděk, místopředseda: Milan Herůfek, členové: Leoš Horák, Svatoopluk Horák, Ladislav Bukovský, Pavel Grégr, Jaromír Herůfek, Dušan Fridrich, Zdeněk Svrček, Michal Jánoušek, Michal Kocourek

Všem, kteří se podíleli a podílí na chodu klubu, patří velké poděkování, protože bez lásky k fotbalu a obětovnosti se by to šlo velmi těžko.

za FK Vrbovice Milan Herůfek

NAKONEC TROCHA NOSTALGIE

Muži 1959

Muži 1960

Žáci 1977

Muži 1978

Muži 1979

Dorost 1981

Muži 1986

Muži 1994

Muži 1999

Žáci 2005

Muži 2007

Muži 2009

Žáci 2010

Muži 2013

Mladší žáci 2015

Muži 2015

Hřiště 2019

MATEŘSKÁ ŠKOLA

LETOŠNÍ DEN OTCŮ SE OPRAVDU VYDAŘIL

Když jsme letos připravovali program na Den otců za kulturním domem, měli jsme tak trochu obavy, jak se asi povede. Mnozí tatínkové už dopředu věděli, že asi nebudou mít čas nebo budou pracovně zaneprázdněni. Přesto jsme se nenechali odradit. Každé dítě si v mateřské škole nakreslilo obrázek svého tatínka, který jsme zatavili do fólie a uschovali, protože je děti chtěly předat tatínkům až na Dni otců. Pro tatínky a jejich ratolesti si paní učitelky připravily soutěžní stanoviště. Na jednom stanovišti nám vypomáhala školnice Anička Vlachovská, poněvadž paní učitelka Petra byla tentokrát v roli rodiče.

Kolem půl šesté se začali rodiče scházet a my jsme s potěšením zjišťovali, že účast je téměř stoprocentní. Úkoly na jednotlivých stanovištích byly zaměřeny pohádkově. Na

prvním stanovišti vítal tatínky a děti KOCOUR V BOTÁCH.

Děti si nazuly velké kocourovy gumáky a přenášely vodu z nádoby do nádoby, samozřejmě za asistence tatínků. Na dalším stanovišti děti loupaly hrášek, počítaly zrníčka a složily děj pohádky O BUDULÍNKOVI, tatkové prováděli kontrolu. Na třetím stanovišti je čekaly úkoly z PERNÍKOVÉ CHALOUPKY. Děti počítaly perníčky, poznávaly geometrické tvary a skládaly puzzle k této pohádce. A nakonec pohádka O POPELCE, kde děti hledaly mezi semínky čočky různých příšerky z umělé hmoty- pavouky, hady, brouky...

Ale to ještě nebyl konec. Všichni jsme se posilnili opečenými špekáčky a pokračovali v tanečním rytmu, tančili všichni – tatínkové, maminky i děti.

Do tanečního soutěžení se zapojili opravdu všichni členové rodin. Nechybělo ani přetahování lanem.

Nejdokladnější byl okamžik, kdy si tatínkové nastoupili do řady a každé dítě předalo obrázek a sladkou pusinku svému tatínkovi.

Byl to opravdu vydařený Den otců. Rodiče i děti se bavili až do konce a všichni jsme odcházeli domů plni zážitků ze společně stráveného podvečera. Měsíc červen je vždy bohatý na akce a činnosti. První dny tohoto měsíce jsme věnovali oslavám Mezinárodního dne dětí, pak jsme jeli na výlet do ZOO HODONÍN, následovalo ROZLOUČENÍ S PŘEDŠKOLÁKY, školková olympiáda, seznámení s výcvikem psa. Tato akce proběhla za účasti dětí ZŠ za kulturním domem. Samozřejmě nechybělo ani každoroční stanování za kulturním domem a v posledním týdnu měsíce června jsme navštívili společně se školáky RANČ VE VELKÝCH BÍLOVICÍCH. A už tu máme prázdniny a po prázdninách znovu do školky.

Jarmila Cichrová, učitelka

IMPLEMENTAČNÍ PROJEKT SPOLUPRÁCE ŠKOL S RODIČI: PŘIVEĎME RODIČE ZA DĚTI DO ŠKOL

Naše MŠ Vrbice se zapojila do projektu Místního akčního plánu vzdělávání pro MAP SO ORP Hustopeče, a to speciálně do projektu Spolupráce škol s rodiči. Jsme venkovská škola, která je propojena s životem lidí a je s nimi v neustálém kontaktu. Snažíme se o vzájemné pochopení a komunikaci mezi MŠ a rodiči. Naším cílem je spokojené a šťastné dítě. Naše spolupráce je postavena na oboustranné důvěře rodičů a mateřské školy.

V rámci tohoto projektu jsme uspořádali společně s rodiči akci „PASOVÁNÍ PŘEDŠKOLÁKŮ“, kdy děti předškolního věku byly tímto oficiálně pasovány na „školáky“, kteří v září nastoupí do 1. třídy ZŠ. Velmi důležitou roli na této akci měla šermířská skupina Dubia Fortuna, která přidala této akci na autentičnosti a přislíbila nám účast v daném termínu. S dětmi jsme vyrobili dárečky pro rodiče, a to jak výkresy, na kterých bylo vždy za každé dítě poděkování za spolupráci, tak i ručně dělané medaile ze samotvrdnoucí hmoty s nápisem „Mám předškoláka“. Aby i děti měly památku na tuto událost, tak jsme zakoupili trička, které si děti namalovaly textilními barvami. Samotný program se skládal z předtančení dětí ze zumb, z písničky a nemohl se obejít bez každoroční hymny předškoláka, kdy je vždy na jedno dítě složena jedna sloka písně, vše za doprovodu kytary a je o tom, v čem každé dítě vyniká, nebo co ho baví. Na tuto píseň se rodiče i děti každý rok těší. A jelikož naše děti rády tancují, tak nemohl chybět pohyb, a to taneční sestava na melodii „Holky z naší školky“.

Zakoupili jsme dětem knihy, do kterých bylo vepsáno památeční věnování. Samotné pasování probíhalo přiložením meče na rameno dítěte a každý dostal dětský šampus se svým jménem. Po té šermířská skupina předvedla dětem scénku, jak probíhá nábor šermířů a boj mužů mezi sebou. A již následovala zábava pro děti i rodiče ve formě disciplín, jako např. chůze po kládě, lovení ryb na háčky, hod na cíl, střelba lukem. Celá akce byla zakončena společným táborákem a opékáním špekáčků.

Oldřiška Kurucová, učitelka

PŘEHLÍDKA FOLKLORNÍCH SOUBORŮ Z MATEŘSKÝCH ŠKOL

„Zatancujem vesele, ať se srdce zasměje“ – motto přehlídky folklorních souborů z mateřských škol, která se konala v Kulturním domě v Poštorné, a pořadatelem byla MŠ Břeclav, Okružní 7, příspěvková organizace ve spolupráci se Slováckým krúžkem Koňaré. Přehlídka se konala 18. května 2019. Mladší děti našeho folklorního kroužku Kalubáček byly na tuto akci pozvány a nebyli jsme zde poprvé. Do Břeclavi jsme jeli autobusem

p. Otáhala a dětem jsme udělali takový malý výlet.

Letošní přehlídka proběhla za účasti souborků MŠ Lužice, MŠ Vrbičice, MŠ Lanžhot, MŠ Stará Břeclav a pořádající MŠ Břeclav Okružní 7 (folklorní soubor Srdéčko) za doprovodu Cimbálové muziky Vergariovci.

Náš folklorní souborek měl svůj hudební doprovod. Na harmoniku nás doprovázel náš nový harmonikář Radek Ludva, tímto mu chceme také

poděkovat. Děti zazpívaly a zatancovaly moc pěkně, program se líbil a tento náš výlet za folklorem jsme zakončili v břeclovské cukrárně. Děti byly za svůj výkon odměněny zmrzlinou. Jsme rády, že je folklor baví a tančují s chutí. Škoda jen, že někteří z nich už odchází do základní školy.

Doufejme, že budou ve folkloru pokračovat i tam. Kdyby ne, byla by to škoda.

Za folklorní soubor Jarka Cichrová

VZKAZ PRO VŠECHNY RODIČE

Český výbor pro Unicef – Dětský fond OSN, zabývající se zlepšováním životních podmínek dětí, uskutečnil šetření „Děti v České republice“. Jedním z výstupů byla dvacítká údajných vzkazů rodičům od jejich dětí.

1. Nerozmazlujte mě. Vím dobře, že bych neměl dostat všechno, oč si řeknu – já vás jen zkouším.
2. Nebojte se být přísní a pevní. Mám to raději – cítím se bezpečněji.
3. Nedovolte, abych si vytvořil špatné návyky. Musím spoléhat na vás, že je včas odhalíte.
4. Nedělejte ze mě menšího, než jsem. Nutí mě to, abych se choval nesmyslně jako velký.
5. Nehubujte, nenadávejte a nedomlouvejte mi na veřejnosti. Daleko víc na mě zapůsobí, když se mnou promluvíte v klidu a v soukromí.
6. Nevnučujte mi, že mé chyby jsou těžké hříchy. Nabourává mi to můj smysl pro hodnoty.

7. Nenechte se příliš vyvést z míry, když řeknu, že vás nemám rád/a. Nemyslím to doopravdy.

8. Nechráňte mě před následky mého jednání. Potřebuji se někdy naučit snášet obtíže a bolest.

9. Nevěnujte přehnanou pozornost mým drobným poraněním a bolestkám. Dokážu se s nimi vyrovnat.

10. Nesekýrujte mě. Musel bych se bránit tím, že budu hluchý a budu dělat mrtvého brouka.

11. Nedávejte ukvapené sliby. Pamatujte si, že se cítím mizerně, když se sliby nedodrží.

12. Nezapomínejte, že se nedokážu vždycky vyjádřit tak, jak bych chtěl. Nejsem proto někdy zcela přesný a nebývá mi rozumět.

13. Nepokoušejte nadměrně mou povinnost. Dostanu strach a pak lžu.

14. Nebuďte nedůslední. To mě úplně mate.

15. Neříkejte mi, že mě nemáte rádi,

i když někdy dělám příšerné věci.

16. Neříkejte, že mé obavy a strach jsou hlouposti. Pro mne jsou hroživě skutečné a hodně pro mě znamená, když se mi snažíte porozumět.

17. Nesnažte se mi namluvit, že jste dokonalí a bezchybní. Hrozně mě šokuje, když zjistím, že to tak není.

18. Nikdy si nemyslete, že je pod vaší důstojností se mi omluvit. Po upřímné omluvě se můj vztah k vám stává vřelejší.

19. Nezapomínejte, jak rychle rostu. Je to určitě těžké, držet se mnou krok, ale prosím – snažte se.

20. Nezapomínejte, že nemohu dobře vyrůst bez spousty lásky a laskavého porozumění, ale to vám nemusím říkat, že?

Zpracováno z knihy: Tomáš Novák, O OTCOVSKÉ ROLI, Význam otce v rodině, Grada Publishing Praha 2013

KERAMICKÉ KURZY

Centrum volného času Kalubáček pro Vás od října připravuje další keramické kurzy. Těšit se můžete na 3 kurzy, které budou rozděleny dle věkových kategorií.

ÚT - 16.30 - 17.30 hod. - DĚTI
(pro děti od 2. třídy)

**ÚT - 17.30 - 18.30 hod. - RODIČE,
PRARODIČE S DĚTMI**
(pro děti do 2. třídy)

ST - 17.00 - 19.00 hod. - DOSPĚLÍ

Kapacita kurzů je **10 osob**. Kurzy se konají od **1. 10. 2019 do 31. 3. 2020**, vždy 1x za 14 dní. **Cena kurzů:** děti 250,- Kč, dospělí 500,- Kč. Přihlášky na kurzy jsou k dispozici na stránkách knihovny nebo v CVČ Kalubáček. Přihlašovat se lze nejpozději do 30. 9. 2019. **Točířský kurz** - konání kurzu po individuální dohodě se zájemci.

KURZ ŠITÍ VRBECKÉHO KROJE

Kurz je určen všem, kteří se zajímají o tvorbu a údržbu vrbeckého kroje. Kurzy jsou bezplatné a v jejich průběhu je možné vytvořit si součásti kroje určené pro vlastní potřebu. Je však nutné zajistit si materiál. Přihlášky jsou dostupné na stránkách knihovny nebo v CVČ Kalubáček. Začátek je vždy v **pátek 17.00** hodin. Kapacita kurzu je 10 osob.

KDY: OD 1. 11. 2019

KDE: CVČ KALUBÁČEK

OBECNÍ KNIHOVNA VRBICE

MARIE DAMBORSKÁ

Marie Damborská, roz. Jurkovičová se narodila 15. února 1895 na Hájence Lúbež. V devíti letech se spolu s maminkou odstěhovala do Podivína, kde získala základní vzdělání na měšťanské škole. Dále absolvovala Učitelství v Olomouci. Jejím prvním místem byla v roce 1914 škola ve Velkých Bílovicích. Zde se provdala za legionáře a důstojníka čs. armády Dominika Damborského. S ním odešla v roce 1927 na Podkarpatskou Rus, kde učila 9 let v legionářské kolonii. V letech 1936 - 1939 se vrátila znovu na školu ve Velkých Bílovicích. Po válce učila několik měsíců v Brně a pak nastoupila do Dolních

Dunajovic. Roku 1957 se přestěhovala s manželem do Pavlova. Zemřela 14. května 1990 v domově důchodců v Černé Hoře na Blanensku.

Nejznámějšími díly Marie Damborské je román Boží vinohrad a sbírka povídek Staří lidé. Mnoho let spolupracovala s brněnským rozhlasem.

PÁLAVO NÁDHERNÁ

Marie Damborská a Pavel Kryštof Novák

Výbor z díla spisovatelky Marie Damborské není určen pouze pro čtenáře žijící v okolí Pálavy. Je zde zachycen nejen kraj jižní Moravy, jeho pověsti a příběhy, ale také příroda a lidé

na Podkarpatské Rusi. Vzpomínky staré učitelky i její žačky navodí atmosféru dřívější venkovské školy.

Úryvek z knihy Pálavo nádherná „Mami, podte honem, z naší střešiny se stal do rána vůl.“ Všecky tam utékali a mohli se potřhat smíchy. Za chvíli došel handlíř s krávou spátky. Byl už kdesi u Vrbice, když zmerčil, že nevede vola.

Knihu je možné zakoupit v Obecní knihovně Vrbice za 280,- Kč.

Čerpáno z knihy Pálavo nádherná se souhlasem editora Pavla Kryštofa Nováka

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Základní škola Vrbice děkuje:

- Truhlářství Jaromír Beran Velké Pavlovice za zhotovení součástek na dětské chůďy
- kavárně U HOŠKŮ za zmrzlinové osvěžení ke Dni dětí
- panu starostovi a všem pracovníkům obecního úřadu za pomoc související s chodem školy ve školním roce 2018 - 2019

DEN DĚTÍ ANEB PUTOVÁNÍ PO VRBECKÝCH LUŽÁCH

V naší obci bývalo spíše několik menších vodních nádrží – luží. Byly raritou Vrbice (jsme přece na kopci) a ke vzhledu obce patřily. Některé měly dokonce i svoje pojmenování a naplňovány byly hlavně dešťovou vodou, což umožňovala spádová poloha obce. Myšlenka tématu letošního školního Dne dětí vznikla při návštěvě pana starosty v dubnu ve škole, kdy nám v rámci Barevného týdne vysvětloval, jak funguje čistička odpadních vod, jak je to dnes a jak to bývalo v minulosti s dešťovou vodou na Vrbici. A tak se zrodil nápad poznávání míst, kde na Vrbici vlastně luže bývaly. Poslední květnový pátek ráno jsme děti rozdělili do pěti smíšených skupin, rozdali jim mapky Vrbice s čísly 1- 8 a objevování vrbeckých luží mohlo začít. Každé skupině byla přidělena jedna paní učitelka a těm, které Vrbici tak dobře neznají, pomáhaly vrbecké babičky, které jsme poprosili o pomoc – pí. Marie Horáková, pí. Miroslava Martincová a pí. Veronika Surmanová. Každá z nich zavzpomínala na své dětství a podělila se o zážitky související s lužami.

Úkolem dětí bylo zjistit podle čísel v mapkách, kde luže na Vrbici bývaly a jak se jmenovaly (nebo jak se jim říkalo). Na každém stanovišti musely děti nejdříve najít obálku s úkolem a do mapky zapsat její název. A jak se vlastně luže jmenovaly a kde byly? Největší byla na Stráži (Strážovská luža). Vodní plocha o rozloze 3 až 4 ary hostila hlavně hejna domácích kachen a hus. V zimě, když hladina zamrzla,

bývalo na luži plno křiku od bruslících dětí. Dnes je na tomto místě parčík se stromy, lavičkami na posezení a hned naproti penzionu U Presu. Pokud bývala při vydatném dešti Strážovská luža plná, přebytečná voda odtékala po cestě kolem Svrčkovy hospody (dnes hospoda p. Tomešky). Následně pokračovala buď dolů Šmidkovem směrem do Zahrad, anebo směrem k nynější prodejně Jednota, protože před ní bývala další luža (dnes parkoviště). Byla spíše menší, proto se jí říkalo Droblička. Voda z Drobličky po naplnění přetékala do další luže (pod firmou Global Servis MP). Dnes je na místě bývalé třetí luže malý parčík. V pořadí už čtvrtá luža s názvem Jabloňka bývala při cestě k Hájkůvemu domu rodiny Horákovy. Není známo, jak k takovému pěknému pojmenování přišla. Naplňovala ji dešťová voda přitékající z míst, kde se říká Pod Novýma sklepama. Pátá luža, které se říkávalo Jezírko, byla v místech poblíž nové Boží muky na Stráži. Jezírko podle pamětníků bývalo mělké a brzy ztrácelo vodu,

protože mělo i slabší přítok vody z deště. Šestá luža se nacházela v uličkách, kde se říká U Tří růží (další název této lokality je U Tří hoven) – naproti penzionu U Tří růží. Tato luža se honosila názvem Černé moře a zanikla při stavebních úpravách. Sedmá luža byla na rozhraní části obce Zahrady a Příhon. Na místě hlínou zavezené sedmé luže nyní stojí dům rodiny Poláškovy a Brštákovy. Naplňována byla vodou tekoucí dolů Šmidkovem do Zahrad. Poslední osmá a dost malá luža bývala v místech domku č. 212, který dnes patří rodině Pavlů. Po objevení všech osmi stanovišť čekala na děti zasloužená odměna v kavárně U Hošků. Věnovali všem „hledačům luží“ zmrzlinu jako dárek ke Dni dětí. Děti si tak po dopoledni, stráveném ve vrbeckých zákoutích, odnášely spoustu zážitků a poznání, že voda je přírodní dar, který nás skoro nic nestojí. Je však potřeba zacházet s ní šetrně a zbytečně vodou neplýtvat.

Renata Horáková, ředitelka školy

Splnění další úkol na stanovišti

OPRAVA PAMĚTNÍ DESKY ŠKOLY

V průběhu května a června proběhlo zrestaurování pamětní desky školy z roku 1908, kterou můžete vidět na stěně ve vestibulu. Mramorová deska nebyla od jejího zhotovení nikdy opravována. K velkému poškození došlo pravděpodobně při vzniku Československa na podzim roku 1918 - někdo necitlivě zaškrábal všechny symboly *c. a k.* (*císařský a královský*) na desce, které připomínaly časy habsburského područí.

Obnovu původního stavu pamětní desky provedla velmi pečlivě firma pana Jaroslava Hasíka (vyleštění mramoru a opětovné pozlacení všech jmen).

Moc za tento počín panu Hasíkovi děkuji a doufám, že plaketa bude připomínkou významné události v dějinách Vrbice minimálně dalších sto let.

Renata Horáková, ředitelka školy

TAK SLIBUJI. . .

Slibuji ve jménu všech krásných knížek, pohádek, příběhů a básniček: budu se vždy chovat jako rytíř řádu čtenářského, budu knížky opatrovat jako nejvzácnější poklady, budu je mít rád, budu se k nim chovat opatrně a s úctou.

Pod tento slib se podepsalo 16 prvňáčků na slavnostním „Pasování čtenářů“, které se konalo kde jinde než v místní knihovně, a to 6. června. Program byl motivován pohádkou Josefa Čapka Jak si pejsek s kočičkou dělali dort. Během programu děti předvedly, jak se naučily číst a paní knihovnici tak přesvědčily, že je může pasovat na opravdové čtenáře. Děti dostaly knihu, pasovací listinu a také registraci do knihovny na rok zdarma. Nakonec je čekala oslava s malým pohoštěním a šampaňským.

Petra Čejková, vyučující 1. ročníku

Pasování na čtenáře

BEZPEČNÝ PES

V pátek 14. 6. byl program Bezpečný pes. Bylo to za kulturním domem. Viděli jsme hodné psy a ukazovali si, co máme dělat, když potkáme cizího psa. Taký jsme se dozvěděli, co dělat, když na nás chce pes zaútočit. Máme pro Vás pár rad a zajímavostí, které jsme se dozvěděli, a chceme je předat dál:

Když na mě zaútočí pes

Když si chceš pohladit cizího psa, musíš se zeptat majitele.

Když ti to majitel dovolí, tak dej pejskovi před čumák ruku a on si tě očuchá.

Když na Vás chce pes zaútočit, máte dvě možnosti, buď se vzdáte, nebo se mu postavíte.

Pokud na Vás pes zaútočí, zaujměte tuto pozici jako na fotce.

žáci 2. ročníku

ŠKOLNÍ VÝLET NA HRAD BUCHLOV POHLEDEM TŘEŠÁKA...

Bylo to 19. června. Jeli jsme autobusem. Seděla jsem s Ádou Pavlů a Bárou Blahovou. Dojeli jsme na hrad Buchlov. Nejvíc mě zaujala síň s přírodopisnou sbírkou, kde byli krásní motýli a jeden veliký modrý. Byl moc hezký. Viděli jsme i pokoj s velmi malou postelí. Spaly na ní ženy s vysokými účesy a spaly vsedě. Víte proč? Protože když ležely na zádech, připomínalo to mrtvolu. Potom přišlo, tak jsme místo do Buchlovic jeli do Uherského Hradiště na náměstí. Rozdělili jsme se do skupin a šli jsme nakupovat. A to je konec. *Ema Grégrová*

Ve středu 19. 6. jsme byli na hradě Buchlově. Začátkem prohlídky byla lípa, která byla kořeny nahoru a korunou dolů. Na nádvoří byla studna hluboká 60-80 metrů, ale teď už má jen 12 metrů. Potom jsme šli do lovecké síně a tam jsme viděli kůži z anakondy a krokodýla. Potom tam bylo zajímavé siamské prase a vedle něho bylo šestiměsíční dítě. Dále tam byla mumie stará 4000 let. Po prohlídce jsme jeli na náměstí do Uherského Hradiště a tam jsme si každý něco koupili. Výlet se mi moc líbil. *Ondřej Ostřížek*

19. června jsme jeli na výlet do Buchlova. Bylo to tam moc hezké a nejvíc se mi líbila místnost, kde byla mumie stará 4000 let. Jak jsme vyšli

z hradu, tak jsme si koupili suvenýry. Potom jsme šli do autobusu a začalo pršet. Jeli jsme k Uherskému Hradišti, kde bylo náměstí. Tam jsme se rozdělili na skupiny a byli jsme v obchodech, kde jsem si koupil 2 slizy, pizzu a zmrzku. A potom už jsme jeli domů.

Tomáš Příbýl

Byli jsme na hradě Buchlově. První zajímavou věcí byla lípa, která má přes 250 let a rostla naopak. Další byla mumie stará přes 4000 let. Viděli jsme kostru šestiměsíčního dítěte a hned vedle bylo siamské prase, které mělo 1 hlavu, 2 tělíčka, 8 noh a 2 ocasy. K vidění bylo mnoho dalších věcí. Vyšli jsme ven a začalo pršet a hřmět. Přejeli jsme na náměstí do Uherského Hradiště a tam jsme měli rozchod. Měli jsme se rozdělit do skupin a já jsem měl skupinu s Ondrou, Tomášem, Danielem, Vašíkem a Honzíkem. A šli jsme nakupovat. Potom už jsme jeli domů. Výlet se mi moc líbil.

Lukáš Hošek

Ve středu 19. června jsme byli na hradě Buchlov. Viděli jsme tam starobylé věci jako třeba jídelnu, pekárnu, zbrojnici, pokoje, chodby a tak dále. Nejvíc se mi líbili motýli, kteří tam byli vystaveni ve vitrínách. V Uherském Hradišti jsme se rozdělili na skupiny. V naší skupině byl Štěpán, Vojta H., Vojta B., Honza D., a já. Koupili jsme si slizy a ledové tříště. Od půl jedné do půl druhé jsme měli volný čas. Potom jsme jeli asi hodinu a půl do školy. Po příjezdu jsme šli domů.

Filip Hošek

Ve středu jsme jeli na výlet do Buchlova na hrad. Když jsme vcházeli do hradu, tak jsme viděli zvláštní lípu, která rostla kořenem nahoru a korunou dolů. Viděli jsme také černou kuchyň, pekárnu, ložnice, pokoje, zbrojnici, rytířský sál a místnost s opravdovou mumii, která byla

stará 4000 let. Paní průvodkyně říkala, že je to žena stará 30-40 let. Byli jsme ve velké síni, kde byli motýli, kůň stažený z kůže, siamské prase a kůže z anakondy. Také tam ležela velká kniha, různé dřevěné boty a zrcadlo. Když si před tím zrcadlem někdo upravil vlasy, tak pověst praví, že mu do roka vypadnou. Když jsme vyšli z hradu, tak jsme si mohli koupit nějaké suvenýry. Potom začalo pršet a tak jsme jeli na náměstí do Uherského Hradiště, kde byl rozchod. Bylo to super!

Tereza Vyhňáková

19. června jsme byli na hradě Buchlově. Viděli jsme tam lípu, která byla zasazená kořenem nahoru a korunou dolů. Hezký byl i lovecký sál, kde byly kůže z různých zvířat. Nejvíce se mi líbila síň mrtvých, kde ležela mumie stará 4000 let. Lidé si dříve mysleli, že mumie je muž, ale vědci pak zjistili, že je to žena. Po návštěvě hradu jsme jeli na náměstí do Uherského Hradiště, tam jsme si nakoupili a jeli jsme domů. Výlet se mi moc líbil.

Adéla Michnová

Na hrad Buchlov jsme jeli celá škola 19. června. Na začátku hradu byla zasazená lípa korunou dolů a kmenem nahoru. Nad vchodem byla stříbrná lilie v červeném poli. Na hradě jsme viděli zbrojnici, pekárnu, ložnice, jídelní sál a další zajímavosti. Mně se nejvíce líbila pekárna a zbrojnice. Po prohlídce hradu jsme jeli na náměstí do Uherského Hradiště. Až jsme si všichni něco nakoupili, jeli jsme domů.

Barbora Blahová

VELKÝ ÚSPĚCH ZPĚVULKY MAGDALENY GRÉGROVÉ

Jsem velmi ráda, že mohu napsat do našeho zpravodaje o vrbecké talentované zpěvačce Magdalence Grégrové, která se vyzpívala a úspěšně se zapsala do pěvecké soutěže „Děti a píseň Slovácka 2019“.

Nejprve něco o soutěži. Tato soutěž je pro zpěvačky lidových písní na Slovácku ve věku 10 – 15 let pod záštitou Národního ústavu lidové kultury, cimbálové muziky BROLN a Českého rozhlasu. Cílem soutěže je podpora přirozené zpěvnosti mezi dětmi a mládeží ve vztahu k lidové písni. Posílení jejich vlastní vědomé regionální příslušnosti a umožnění společného vystoupení dětí z různých regionů. Děti zpívaly z těchto regionálních kol: Podluží, Veselsko, Strážnicko, Hornácko, Hanácké Slovácko, Zálesí, Brodsko, Hradišsko, Kopanice, Zlínsko, Kyjovsko a Mikulovsko. Z jednotlivých regionů byly vybrány dvě, tři nebo čtyři děti, které postoupily do kola ve Veselí nad Moravou pořádaném v dubnu 2019. Moravskoslezské kolo se uskutečnilo v květnu 2019 v Rožnově pod Radhoštěm. Celostátní kolo soutěže bylo v červnu v Brně v Divadle Radost.

Soutěž proběhla na výborné úrovni. Organizátoři a pořadatelé vytvořili jednotnou koncepci, pravidla a postupový klíč soutěží. Shodli se na následných jednotných propozicích:

- Nejdůležitějším posláním je zaměřit se na rozvoj a podporu dětského zpěvu.
- Soutěž v sólovém zpěvu lidových písní je určena dětem ve věku od 10 do 15 let.
- Účastník se může přihlásit jako soutěžící do jednoho regionálního kola.
- Představí se v kroji s repertoárem regionu, za který soutěží.
- V postupových kolech se bude každé dítě prezentovat dvěma písněmi.
- Jedna z písní a capella – bez doprovodu, druhá píseň s doprovodem cimbálové muziky. Není přípustné soutěžit s komponovanou sérií písní.

Výkon soutěžících posoudí odborná porota bodovou stupnicí 0 – 25 bodů. Pro postup do dalšího kola je určena hranice nejméně 21 dosažených bodů. Odborná porota postupuje dle následujících kritérií:

- obecná hudební kvalita výkonu – intonace, rytmus, frázování, dynamika, výslovnost textu
- obecná pěvecká kvalita výkonu – výběr tóniny, práce s hlasovým rozsahem a barvou hlasu
- regionální a stylová čistota výkonu – výběr písně a stylové zvládnutí jejího charakteru, přiměřená volba písně k věku interpreta
- celkový hudební projev a emocionální náboj výkonu
- spolupráce s doprovodnou cimbálovou muzikou

A nyní o Magdalence a jejím úspěchu.

S Magdalencou jsme prožili pěvecký maratón. Byla zařazena do regionu Hanácké Slovácko. Regionální kolo proběhlo v kulturním domě ve Ždánicích v březnu 2019, kde doprovázela zpěvačky CM Hradisko. Madlenka byla vybrána mezi čtyřmi dětmi do Veselí nad Moravou. V sále kulturního domu děti doprovodila CM Vonica a CM Ohnica. Z tohoto kola postoupilo 13 dětí do Rožnova pod Radhoštěm, mezi nimiž byla i Madlenka Grégrová. V pěkném prostředí Valašského muzea v přírodě v Janíkově stodole děti doprovázela CM BROLN. Zde vybrala porota 10 zpěvaček do celostátního kola, kam již Madlenka

nepostoupila. Když jí pan porotce předával diplom za účast, dozvěděla se od něj, že jí postup unikl o jediný bod. Ale to už tak v životě bývá a myslím si, že to Madlenku neodradilo, ale naopak motivovalo do její další pěvecké kariéry.

Magdalena je podporována celou svojí rodinou, má velkou oporu ve svých rodičích a také ve dvou úžasných babičkách. Jedna babička ji chystá a obléká do kroje a druhá babička ji dává do pohody. Na každé kolo soutěže také přijel Madlenčin „vrbecký fanklub“, jsou to dobří lidé z Vrbice, kteří Madlence moc fandí. Přidala se i paní ředitelka Horáková, která za tak velký úspěch udělila Madlence ředitelskou pochvalu. S Magdalencou se mi výborně pracovalo, je poctivá, spolehlivá a pracovitá dívka. Myslím si, že navenek křehká a drobounká dívka má v sobě velký potenciál a uvnitř je vlastně veliká svojí pokorou a svým krásně zbarveným hlasem, hudebním sluchem a přirozeným zpěváckým talentem.

Markéta Veverková,
vychovatelka 4. a 5. ročníku

* Velké poděkování patří paní učitelce Markétě Veverkové, která Magdalence po celou dobu pěvecky připravovala a doprovázela na všech zkouškách a vystoupeních.

R. Horáková, řed. školy

ROK VE ŠKOLNÍ DRUŽINĚ

V prvních týdnech školního roku 2018/2019 jsme si zvykali na naše nové prvňáčky a oni na nás, seznamovali jsme je s novým prostředím, novými kamarády a pravidly, které se lišily od pravidel v mateřské škole. Počasí bylo od začátku září velmi pěkné a přálo pohybovým hrám a aktivitám na školním hřišti, které mají děti rády. Je pěkné pozorovat, jak starší pomáhají mladším a ti mladší umí zapojit do hry ty starší. V podzimním čase jsme přečetli spoustu povídek, pohádek a zajímavostí o světě. V rámci střídání činností děti plnily spoustu soutěží, které byly zaměřeny na vědomostní a pohybové dovednosti. Jako každý rok nám do činnosti školní družiny zasahovaly zájmové kroužky. I za tak krátkou dobu jsme se mohli pochlubit spoustou výrobků a výtvarných děl našich malých umělců. Tematicky tvořili své výtvary, kreslili, modelovali, stříhali a lepili. Své výtvary si děti prezentovaly na nástěnkách.

Ještě jsme si ani nezvykli a byl tu Mikuláš a vánoční těšení, pracovalo se na výzdobě školy, děti se těšily na příchod Mikuláše a jeho nadílku. Vánoce jsou těmi nejkrásnějšími svátky a i my jsem si je společně s dětmi užili zdobením stromečku, pohádkami. A protože jsou v naší škole úžasní zpěváčci, bylo zpívání koled krásným zážitkem. Děti se v zimních dnech

naučily ještě více spolupracovat, říct svůj názor a také ho obhájit. Zima nám přinesla i trochu zimních radovánek, které jsme si užívali na školní zahradě, v parku i při bobování na Stráži. Vyráběli jsme karnevalové masky, tančili, sledovali filmy a povíдали si na různá témata např. o lidském těle, bezpečnosti, významných dnech, rodině i kamarádství.

Jaro jsme netrpělivě očekávali, každý slunečný den nás vytáhl ven ze školy, na procházku po obci, na školní hřiště nebo do parku. Děti se věnovaly pohybovým aktivitám. Vyrobili jsme jarní výzdobu na okna i do celé školy, vyprávěli si o lidových tradicích a zvycích u nás i ve světě. Čarodějnice nám zkazilo počasí, které bylo po zbytek jarních dnů chladné a často nám přšelo. Konec školního roku jsme si nejvíce užívali venku v parku, na školním i multifunkčním

Družina na multifunkčním hřišti

hřišti, kde se děti věnovaly pohybovým hrám, soutěžím, stavbám z písku nebo jen tak odpočinku.

Děkujeme vedení školy za dárky a pomůcky do ŠD, mateřské školy za využívání hřiště u školky a obci za celoroční spolupráci při akcích pro děti.

*Monika Šafránková,
vychovatelka školní družiny*

SOBOTNÍ DOPOLEDNE V ŘÍMĚ PŘED KOLOSEEM

Na cesty za poznáním nebo-li „poznávačky“ jezdíme nejen s naší školou, ale i s rodiči a kamarády. V květnu takto vyrazily nezávisle na sobě Sára Horáková a Adéla Bílková a v jednu slunečnou sobotu se prostě potkaly v Římě u Kolosea. A pak že náhody neexistují.

Sára: *V Římě byl krásný slunečný den a já s mamkou jsme se rozhodly, že si půjdeme obejít Koloseum.*

Áďa: *Ach jo, to je dneska vedro. Mami, nejdeme si tu na chvíli sednout a dáme si sváču? Tak jsme si sedli a táta šel na průzkum.*

Sára: *Kdy už tam budeme? Mě to nebaví. Aaaaa, kdo to na mě šahá!*

Asi mě chce někdo okrást! Otočila jsem se a v tu chvíli jsem si uvědomila, že „všechny cesty vedou do Říma!“ Za mnou stála Terka a tichým hlasem řekla: „Ahoj Sári.“ Potom jsem uviděla Áďu, která se právě zvedala z rozehřátého kamene s kukuřičnou tyčinkou v ruce. Unaveně vykulila oči a pomalým krokem se k nám přiblížila.

Nechaly jsme se přemluvit rodiči na společnou fotku a poslaly jsme ji jako pohlednici do školy.

Sára a Áďa: *Sice bylo vedro, ale dovolenou v Římě jsme si moc užily.*

*pro školní časopis Malý školák připravily
Sára Horáková a Adéla Bílková*

ROZHOVOR S BABIČKOU LUDMILOU VÁLKOVOU

K Vrbici patří zdobené kroje. Mohou být vyzdobené krajkou, barevnými pentlemi, ale také jsou na nich vyšité květy, listy a další hezké vzory. Člověku dá práci, než tohle všechno vyšije. Chce to pevné nervy a hodně velkou trpělivost. Proto jsem se rozhodla, že udělám rozhovor s mojí babičkou Ludmilou Válkovou. Umí vyšít kroje a z jejích odpovědí se také dozvíte, jak to bylo s kroji, když byla ještě malá.

1. Vyšívání a chystání kroje máme už dlouho v rodině. Kdo tě přivedl k vyšívání krojů?

Moje maminka vyšívala chlapecké kroje pro vrbecké i přespolní mládence. A tak jsem se základy vyšívání naučila od ní.

2. Když jsi byla malá, oblékala sis kroj i do školy?

Ne, tenkrát nebyla taková tradice, ale v kroji chodila do školy ještě moje maminka.

3. Kolik krojů už jsi odhadem vyšila?

Jen pár. Hlavně pro svoje vnoučata.

4. Bereš vyšívání jako koníček nebo těžkou práci?

Vyšívání je pro mě zábavou v zimním období.

5. Je těžké sehnat materiál nebo potřeby k vyšívání?

V Brumovicích je prodejna paní Blanářové. Zde se dá nakoupit všechn potřebný materiál k ušití kroje, tedy i bavlnky na vyšívání.

6. Kdo tě oblékal na hody do kroje?

V kroji jsem byla pouze jednou v osmnácti letech. A ještě pak na krojovaném plese. Oblékala mě samozřejmě moje mamka.

7. Byla jsi někdy stárka?

Ne, nebyla.

8. Jak to bylo u vás na hody s kolotoči?

Abych pravdu řekla, na kolotoči jsem nikdy nebyla, protože se mi dělalo špatně jenom, když jsem viděla, jak se to točí. Chodila jsem na houpačky a housenkovou dráhu.

9. Chtěla bys, aby další generace pokračovala ve vyšívání?

No, určitě bych chtěla, aby v této tradici pokračovala. Moje vnučky už dokonce zkouší vyšít a jde jim to.

Babi, děkuji za rozhovor

*pro školní časopis
Malý školák připravila
Adéla Bílková*

ZŠ Vrbice zve všechny své žáky na

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ

nového školního roku 2019/2020

**v pondělí 2. září 2019
v 8 hodin na hřišti u ZŠ**

**Prvňáčci přijdou s aktovkou
v doprovodu jednoho z rodičů,
ostatní žáci si vezmou pouze přezůvky.**

FOTOGRAFOVÉ NA VRBICI

V rámci projektu přeshraniční spolupráce s obcí Veličná s názvem „Od Kaluba po Rajčulu“ jsme se pravidelně scházeli a pronikali do tajů fotografie. Citliví lektori Roman Varmuža (s dospělými) a Lucie Nováková (s dětmi) nás postupně do celé problematiky zasvěcovali a jak už to u každé tvůrčí a zajímavé činnosti bývá, na konci kurzu jsme si mnohdy položili

více otázek k zamyšlení.

Naučili jsme se dívat na svět zcela jiným pohledem, alespoň částečně jsme zvládli funkce a možnosti našich fotoaparátů, v rámci fotokurzů jsme podnikali procházky do okolí Vrbice, kterou jsme také najednou viděli jinýma očima.

Nyní je nutné se pustit do přípravy plánované fotobrožury.

Úterní setkávání byla velmi příjemná, a již dnes se s obcí diskutuje nad různými možnostmi, jak pokračovat – portréty, fotokomory, speciální místnost, vybavení atp.

Držme si pěsti, pěkná fotka může rozveselit i zaujmout nejen Vrbečáka nebo Veličana, ale také lidi, kteří mají Vrbici rádi.

PROGRAM
CEZHRANIČNEJ
SPOLUPRÁCE
SLOVENSKÁ REPUBLIKA
ČESKÁ REPUBLIKA

FOND MIKROPROJEKTŮ
EURÓPSKA ÚNIA
EURÓPSKY FOND
REGIONÁLNEHO ROZVOJA
SPOLOČNE BEZ HRANÍC

Žilinský
samosprávny
kraj

TEPLOTY STOUPAJÍ – BEACH VOLLEYBAL JE NOVÝ VRBECKÝ FENOMÉN

Díky podpoře Ministerstva pro místní rozvoj a obce vzniklo v areálu kulturního domu Vrbice multifunkční hřiště s hřištěm na beach volejbal, určené také na petanque. Dle slov zástupců obce, je to konečně něco, co je hlavně pro vrbečáky, ne pro turisty. V době, kdy hřiště nevyužívají vrbecké školy je k dispozici široké vrbecké veřejnosti. Po počátečním nesmělém

rozkoukávání se je vidět, že si vrbečáci všech sportů začínají užívat.

Nápad na turnaj v beach volejbalu nás popadl v zimě po fotbalovém tréninku na multifunkčním hřišti. Chtěli jsme, aby se turnaje zúčastnili vrbečáci, nebo lidé, kteří mají k Vrbici blízký a hezký vztah. Beach volejbal nikdo z nás moc neumí hrát, šlo nám zejména o to něco nového se naučit, zasportovat si, sejít se, utužit vztahy a v neposlední řadě posedět s kamarády. Pravidla jsme upravili na vrbecký způsob – místo dvou hráčů tři a další drobné úpravy.

Celkem se sešlo devět nadšených týmů, po rozdělení do dvou skupin se hrálo systémem každý s každým.

Semifinále, finále a zápas o třetí místo se hrály na dva vítězné sety. Vítězem prvního ročníku se stal MaPeTo team.

Počasí vyšlo přímo plážově – 30°C ve stínu, vhod přišla natažená hadice s vodou.

Nejen vítězové měli důvod setrvat a posedět u špekáčků, pívka a vinařské degustace. Někteří poseděli trochu déle a vůbec nám nevadila intimní atmosféra přítmí. Vzhledem k tomu, že se téměř všechny teamy přihlásily i na příští rok, můžeme směle konstatovat, že se akce povedla, ujala a třeba se stane tradicí.

*Za organizační tým
Stanislav Herzán*

A ZASE ODPADOVÉ OKÉNKO...

Původně jsme se rozhodli, že do letošního hodového zpravodaje nic o odpadech psát nebudeme, ale několik okolností nás k tomu přinutilo.

Možná jste si všimli, že za hřbitovem před sklepy došlo k vyčištění meze a hlavně odstranění černé skládky suti. Tuto skládku založily zejména firmy, které upravují naše hroby, a jak všichni víme mnohdy za vskutku nekřesťanské peníze. Bohužel i přes vysoké příjmy si některé tyto firmy své zisky navyšují i podlým způsobem, a to tak, že suť vyvezou za zeď a více je nezajímá. Bohužel se takto již stalo i po vyčištění tohoto prostoru na náklady obce. Je to jeden z mnoha důvodů, proč by měl být také prostor hřbitova monitorován kamerovým systémem. Do té doby Vás prosím, budete-li si nechat opravovat hrob, pohlíďte si firmu a upozorněte ji na tyto nežádoucí nekalé praktiky.

Zejména v lokalitě V Zahraděch mají některé domy svedenou část dešťových vod do splaškové kanalizace. Poznáváme to jednoduše – při přívalových deštích dochází k zahlcení přečerpávací stanice. Tady se snažíme s majiteli nemovitostí dohodnout klidnou formou na odstranění závaly. Stávající situace je riziková a zejména ekonomicky velmi nevýhodná – uznejte, že čerpat dešťovou vodu do kopce je nesmysl.

I v letních měsících dochází k pálení nevysušené zelené natě v intravilánu obce. Dochází k tomu i přesto, že jak větve, tak ostatní biologicky rozložitelný materiál (BRKO) je možné buď zkompostovat přímo na svém pozemku, nebo využít hnědé popelnice, nebo zdarma dovézt na sběrný dvůr. Pálení takového materiálu je nesmyslné, rizikové (požár) a hlavně touto činností dotýčný obtěžuje sousedy v širokém okolí. Téměř každý v tomto období větrá nebo má pověšené prádlo. Odér spálené natě není určitě žádoucí ani ve Vašich domácnostech, ani ve vašem textilu. Z tohoto důvodu zvažujeme v budoucnu zřídit místo, kde bude možno BRKO vyvést 24 hodin denně. Nutná podmínka je opět kamerový systém, který dostatečně

Výhled z Vrbice na skládku Hantálů

ošetří případné hříšníky, kteří by do tohoto odpadu sypali něco jiného.

I přes mnoho v minulosti popsání stránek o tom, jak je pro obec a pro společnost nutné třídění odpadů (než se vymyslí něco lepšího) se setkávám stále se dvěma popelnicemi před domem, které jsou plné kartonů, plastů apod. Stále padají nesmyslné argumenty, kterými dotýční omlouvají svou lenost – že se to nakonec stejně smíchá dohromady apod. Myslíte si, že bychom svázeli pytlový sběr každý týden a komunální odpad jednou za tři týdny, abychom to nakonec smíchali? V případě např. papíru je podstatný také ekonomický argument – pokud necháme odvézt papír na skládku, bude nás stát každá tuna VČETNĚ logistiky cca 2500,-Kč. Vytrídíme-li papír, je výkupní cena dle období okolo 2.000,-Kč za tunu – rozdíl tedy činí 4.500,-Kč, u např. PET je to podobné, s tím, že rozdíl je okolo 10.000,-Kč. Znovu opakuji – pokud dojde (a ono dojde) k navýšení skládkovného, budeme nuceni díky těmto nezodpovědným lidem navýšit poplatky. Proto Vás prosím, buďte k sobě i ke svému okolí důslední. Navíc skládku komunálního odpadu máme vzdušnou čarou opravdu blízko, někteří ji dokonce vidí ze svého domu. Je jen na nás, v jakém stavu zanecháme přírodu našim dětem.

Poslední připomínka jsou časté

výtky, mnohdy vytržené z kontextu, na služby spojené s odpadovým hospodářstvím. Zdůrazňuji, že máme svoz TKO jednou za 3 týdny, a to zejména díky tomu, že ostatní služby jsou velmi nadstandardní a každý občan si může vybrat, kterou využije. Máme pytlový svoz (papír, plast, kovy, elektro atd.) jednou týdně – jinde je to jednou za 14 dní, 3 týdny nebo dokonce jednou za měsíc. Máme třikrát týdně otevřen sběrný dvůr a to v době, kdy je většina pracujících doma – je možno vyvést vytríděné odpady před víkendem, v sobotu, nebo naopak uklidit po akci v pondělí po víkendu. Ve srovnatelných obcích bývá sběrný dvůr otevřen 2x týdně, nebo dokonce ve čtrnáctidenních intervalech. Navíc máme vcelku hustou síť barevných kontejnerů.

Na popud některých z Vás občanů se opět začneme zabývat možnostmi evidence výsypů. Tento projekt jsme v minulosti záměrně odsunuli. Nicméně ze sesbíraných dat bude naprosto zřejmé, kdo třídí a kdo ne. Třeba se díky tomu dostaneme k číslům, která jsou reálná, a nebudeme muset v budoucnu žádný poplatek navyšovat. Vězte, že tato varianta je pro většinu z nás akceptovatelná. Nenechme si některými lhostejnými lidmi tento směr zvrátit.

Tomáš Bílek, Váš starosta

JAK JSME NA TOM SE SBĚREM V NAŠEM KRAJI?

Již několik let spolupracujeme s kolektivním systémem ELEKTROWIN, který má na našem sběrném dvoře/našich sběrných dvorech vytvořené/á místo/a zpětného odběru. Protože za touto společností stojí velcí výrobci bílé techniky, jejichž výrobky máte vybavené kuchyně, zaměřuje se především na tuto část elektroodpadu. Lednice, mrazáky, pračky, sporáky, mikrovlnky, ale také vysavače, nebo varné konvice. To je asi nejčastější, co se na našem sběrném dvoře/našich sběrných dvorech vyskytuje a co od nás ELEKTROWIN odváží dále k recyklaci. Specializovaná zpracovatelská zařízení výrobky zbaví nebezpečných látek – např. ve staré lednici je až 350 g freonu, nebo ve staré pračce je azbest. Výrobky se dále rozeberou na materiály, které putují k dalšímu využití – betonové závaží z praček do stavebnictví, kovové korpusy do

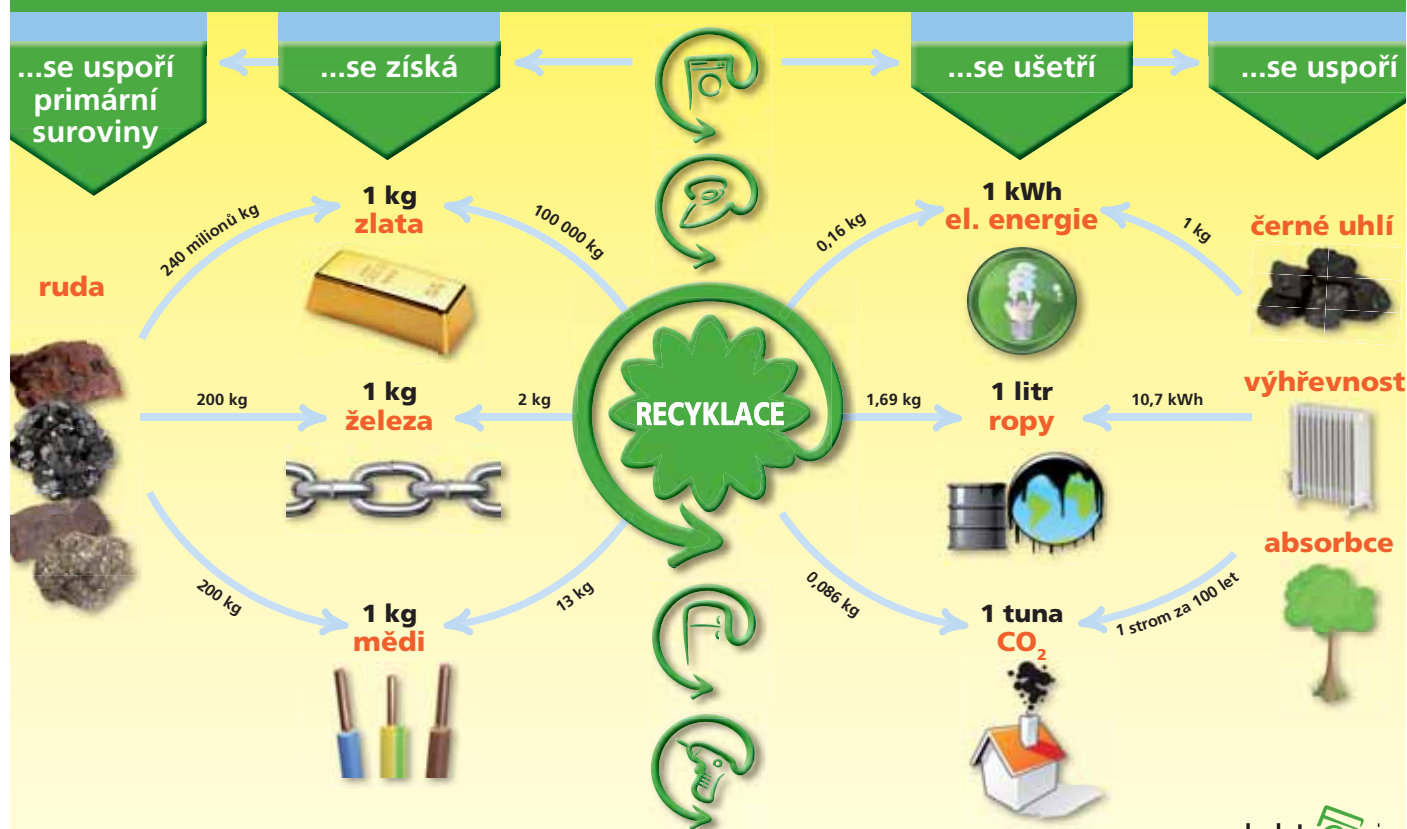
hutí, plasty k další úpravě a do výroby – např. zatravnovacích dlaždic, rámečků, nebo krytů na kola automobilů. Pračky, sporáky a mikrovlny se z našeho sběrného dvora odvázejí do zpracovatelského zařízení, které provozuje ve Starém Městě společnost Steelmet s.r.o., která je zároveň také chráněnou dílnou, kde spotřebiče rozebírají tělesně nebo mentálně postižení. Předáváním spotřebičů na sběrné místo jím tím tedy zároveň dáváte práci. Ledničky a mrazáky se vozí do Havlíčkova Brodu, kde zařízení provozuje společnost RUMPOLD RCHZ s.r.o. Podmínky pro zpracování chlazení jsou velmi přísné a v České republice je splňují pouze dvě zařízení.

V loňském roce jste na náš sběrný důr odevzdali 2 347 kg lednic, 5 857 kg velkých a malých spotřebičů. To je celkem 8 204 kg – tedy 7,519 kg/obyvatele. V celém našem kraji bylo

v loňském roce odevzdáno 4 357 219 kg. Při přepočtu na obyvatele je to 3,67 kg. Je vidět, že náš sběrný dvůr funguje dobře, máme v naší obci uvědomělé občany a máme být na co pyšní – za to všem patří dík! Jen připomínáme – i malé spotřebiče je třeba odevzdat na určené místo. I když se vejdu do popelnice na směsný komunální odpad. Za spotřebiče ve směsném odpadu zbytečně platíme náklady na svoz a skládkování.

Za celou republiku průměrně každý z nás odevzdal loni prostřednictvím ELEKTROWINU 3,82 kilogramu vysloužilého elektrického. V různých krajích byli ale lidé různě aktivní. Měřeno množstvím odevzdaných spotřebičů na obyvatele zvítězil Středočeský kraj s 5,17 kg. Na náš kraj z tohoto porovnání vychází 9. příčka. Ale není to soutěž – jen musíme všichni vědět, kam s vysloužilým spotřebičem!

Recyklací vysloužilých elektrozařízení...

životní prostředí – náš společný zájem

Odevzdávat vysloužilá elektrozařízení
na místa zpětného odběru se opravdu vyplatí!

elektrowin

www.elektrowin.cz

RECYKLACE - MÓDNÍ ZÁLEŽITOST NEBO SPRÁVNÁ VĚC PRO NAŠI BUDOUCNOST?

O odpovědném přístupu k přírodě kolem nás, ochraně planety Země i o nevytváření zbytečných odpadů už slyšel nebo četl snad každý z nás. Dnes a denně na nás z médií i sociálních sítí útočí spousty článků, fotek a videí ukazujících škody, které člověk nerozumným chováním přírodě způsobuje.

Ekologie a recyklace nejsou ale jen módní pojmy, jsou nedílnou součástí uvědomělého způsobu života. Třídění odpadů je pro lidi, kteří myslí na budoucnost planety i svých dětí, již zcela přirozenou součástí života. A nejedná se jen o papír, sklo a plasty, které odnášíme do barevných kontejnerů. Vytrídít můžete například i textil, kovy a v neposlední řadě také elektrozařízení.

Vysloužilá elektrozařízení patří na místo zpětného odběru, jen tak se mohou dostat k ekologické recyklaci.

Například u vysloužilých světelných zdrojů můžeme díky recyklaci využít více než 90 % materiálů, ze kterých jsou vyrobené. Druhotné suroviny, jakými jsou kovy, plasty, sklo či rtuť, poslouží k další výrobě, a bude tak možné omezit spotřebu surovin z přírodních zdrojů. Pečlivým tříděním a sběrem se navíc zabráni znečištění přírody, ke kterému by mohlo dojít, pokud by se látky z nerecyklovaných zařízení dostaly do půdy, či do podzemních vod.

Obyvatelé naší obce mohou nefunkční elektrozařízení zdarma odevzdávat ve sběrném dvoře, nebo v elektro obchodě při nákupu nových.

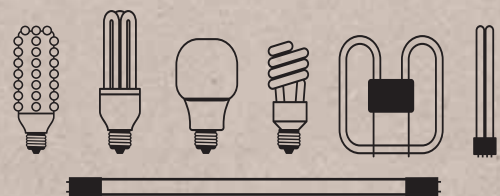
Společnost EKOLAMP se od roku 2005 stará o vše, co již nesvítí. Od ledna 2019 se navíc stará o ekologickou likvidaci i dalších elektrozařízení. Tuto službu nabízí městům a obcím zcela zdarma.

Nefunkční světelný zdroj či jiné elektrozařízení můžete odevzdat na více než 4400 sběrných míst, která společnost EKOLAMP po celé České republice zřídila, a to bez ohledu na místo trvalého bydliště. Sběrná místa jsou vybavena vhodnými sběrnými nádobami, ve kterých jsou elektrozařízení bezpečně uložena do doby jejich přepravy k recyklaci.

Mapu sběrných míst a více informací najdete na www.ekolamp.cz.

ekolamp

Svítím vám dlouho.
Až dosloužím, patřím
do sběrné nádoby.

Do malé sběrné nádoby patří
kompaktní úsporné zářivky, výbojky,
lineární (trubicové) zářivky do 40 cm,
světelné zdroje s LED diodami.

ekolamp
likvidace systém pro zpětný odběr osvětlovacích zařízení

EKOLAMP s.r.o., infolinka: 810 888 100
www.ekolamp.cz

Odevzdejte nefunkční zářivku **ZDARMA**
do sběrné nádoby EKOLAMP
ve sběrných dvorech, úřadech a obchodech.

V DĚTSKÉ HODEČKY

1. 9. 2019 NA SÓLE ZA KD VRBICE

✂ krojovaný průvod vyjde v **15 hodin** od presu na Stráži

✂ k tanci a poslechu hraje mládežnická dechová hudba Mutěňané-Čejkovjané

✂ vstupné: dospělý 50 Kč, děti zdarma

✂ v případě nepříznivého počasí se průvod ruší, sraz krojovaných v kulturním domě

KULTURNÍ A VINAŘSKÉ AKCE

25. - 27. 8. 2019
TRADIČNÍ KROJOVANÉ HODY

1. 9. 2019
DĚTSKÉ HODEČKY

2. 9. 2019
ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU

ZAČÁTEK ZÁŘÍ 2019
DYŇOBRANÍ

7. 9. 2019
ZARÁŽENÍ HORY

28. 10. 2019
VŘSR

15. 11. 2019
HOŘ, OHÝNKU...

23. 11. 2019
PO STOPÁCH OPIČKY ĚMILKY ZA MLADÝM
VRBECKÝM VÍNEM

27. 12. 2019
ŽEHNÁNÍ MLADÝCH VÍN

OBE CNÍ KNIHOVNA VRBICE
ZVE NA PŘEDNÁŠKU

HOŘ, OHÝNKU, O MOU DUŠI SE UŽ
ČERTI PEROU

Se spisovatelem Josefem Špidlou

V pátek 15. listopadu 2019

v 17.00 hod.

v prostorách knihovny

OBE C VRBICE	vrbice.cz
MATEŘSKÁ ŠKOLA	msvrbice.cz
ZÁKLADNÍ ŠKOLA	zsvrbice.cz
KNIHOVNA	knihovna.vrbice.cz
VINAŘI VRBICE	vinarivrbice.cz
FK VRBICE 1959	fkvrbice1959.cz
KAMÍNEK	kaminek.unas.cz
FARNOST	bokovka.info

DALŠÍ ČÍSLO ZPRAVODAJE VYJDE V PROSINCI 2019.

60. VÝROČÍ ZALOŽENÍ FK VRBICE

Poděkování bývalým hráčům

Vrbecké fotbalové legendy

Vrbečtí hoši v akci

Početný fanklub staré gardy

Na střídačce

Vrbsice a Veličná

Stávající fotbalový tým FK Vrbsice

Stará garda FK Vrbsice

Den matek

Den matek

Z kopca do kopca

Z kopca do kopca

Den dětí

Den dětí

Turnaj v beach volejbale

Turnaj v beach volejbale

Periodický tisk samosprávného územního celku. Vydává obec Vrbice. Vydáno v počtu 550 kusů. Vychází třikrát ročně.
Registrační číslo MK ČR E 11686. Neprošlo jazykovou úpravou. Redakční rada: Bohumila Bařinová, Mgr. Klára Beranová, Mgr. Renata Horáková, Jana Kadlecová, Martina Mikulicová, Mgr. Markéta Veverková, Mgr. Miluše Zálešáková